

SOLI DEO GLORIA

Solas

číslo 8

jeseň 2010

**Pane,
nauč
nás
modliť
sa**

Ale keď sa ty
modlíš,
vojdi do svojej
komôrky
a zavrúc svoje
dvere
modli sa svojmu
Otcovi,...

Matúš 6:6-13

...modlite sa takto:
Náš Otče, ktorý si v nebesiach,
nech sa posväťí tvoje meno!
Nech príde tvoje kráľovstvo!
Nech sa stane tvoja vôľa ako v nebi,
tak aj na zemi!

Ži krásne!

Ži krásne v časnom živote.

Šír vôňu lásky kol seba.

[: Putuješ ta, kde slz už niet
súcitnej lásky netreba.:]

Na sklonku žitia to i to
pozdá sa tebe márnym raz.

[: No nikdy želiť nebudeš
v láske strávený žitia čas.:]

Nos krotko kríž svoj za Kristom.

Prepáli oheň tvoje ja,

[: v belostnom rúchu nevesty
s Ženíchom vojst' máš do raja.:]

Keď rozkazuje Pán tak chod';

keď velí: „Stoj!“, tak poslúchaj.

[: Bez Neho zblúdiš k priepastiam.
S Ním vzlietneš v slávny nebies chrám.:]

Mária Royová, Kristína Royová

Piesne Sionské, III. doplnené vydanie,
Stará Turá 1930, pieseň číslo 358.
Text redakčne mierne upravený.

obsah

Ži krásne!	1	Život uprostred skúšok	23
Vojdi do svojej komôrky	2	Moje svedectvo	28
O nič sa nestarajte!	3	Zmiluj sa nado mnou	30
Hriech a príčina nemodlenia sa	10	Kniha Žalmov	32
Viera, dôvera a poslušnosť	12	Pastoračné volanie zo Žalmu 77	35
Vznešenosť Božieho otcovstva	17	Aplikácia hermeneutických princípov ...	38

Vojdi do svojej komôrky

*Hospodin riekol: Dám ti rozum a vyučím ťa ceste, po ktorej pôjdeš;
dám radu obrátiac na teba svoje oko
Žalmy 32:8*

Aj tento verš, ako aj mnohé iné v Písme, upriamujú našu pozornosť na spoločenstvo s Bohom. Na spoločenstvo s tým, ktorý je naším Otcom, Záchrancom, Radcom, Zapaťrovateľom – Darcom všetkého potrebného pre život na tejto zemi. Spoločenstvo s Bohom je to najpodstatnejšie v našom pozemskom putovaní. Uplatnenie Božích zaslúbení v našich životoch z verša uvedeného hore, predpokladá tento aktívny postoj z našej strany. Boh je verný a On svoje slovo dodrží tak, ako ho dodržal aj doteraz.

To, čo skutočne potrebujeme, a po čom hlboko vo svojich dušiach túžime, je spoločenstvo s niekým, kto vie najlepšie, čo by sme mali urobiť a ako to urobiť. Kto vie povedať a poradiť ako žiť plnohodnotný, plodný a zmysluplný život. Potrebujeme viac než len recept či návod. Preto hľadáme vedenie, usmerenie, ale Boh si praje dať nám ešte niečo viac, ešte niečo lepšie – chce nám dať samého seba.

Keď čítame Písmo, hovorí k nám Boh. Keď sa modlíme, hovoríme s Bohom. Oboje patrí do toho širšieho pomenovania, ktoré označujeme: spo-

ločenstvo s Bohom. V tomto čísle sa zameriame na jednu súčasť tohto spoločenstva – na modlitbu.

O modlitbe často hovoríme ako o rozhovore s Bohom. Modlitba je však viac než rozhovor. Je to výsada – výsada prichádzať pred Pána a Stvoriteľa celého vesmíru, načúvať mu, predkladať mu svoje prosby, v detskej dôvere sa na Neho spoliehať – jednoducho mať s Ním spoločenstvo. Modlíme sa v dôvere, že sa naplní sľub, ktorý Pán Ježiš Kristus zaslúbil: „*A čokoľvek budete prosiť v mojom mene, učiním to, aby bol Otec oslávený v Synovi. Keď budete niečo prosiť v mojom mene, ja učiním*“ (Ján 14:13-14).

Pán Ježiš nás povzbudzuje: „*Ale keď sa ty modlíš, vojdi do svojej komôrky a zavruc svoje dvere modli sa svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí ti zjavne*“ (Matúš 6:6). V Kázaní na hore odkrýva týmito slovami to, že modlitba je možná a má byť vedome vždy vysielaná k Bohu Otcovi. Má byť vždy vyslovená s vedomím, že On je pripravený kedykoľvek nás vypočuť.

Vaša redakcia

Môžeš vždy urobiť viac než sa modliť, ak si sa už modlil. Ale nikdy nemôžeš urobiť viac než sa modliť, ak si sa ešte nemodlil.

John Bunyan

O nič sa nestarajte!

Ale keď sa ty modlíš, vojdí do svojej komôrky a zavrúc svoje dvere modli sa svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí ti zjavne
Matúš 6:6

Boh nás stvoril s určitým zámerom a ku svojej sláve. Dal nám dôstojnosť tým, že nás stvoril na svoj vlastný obraz a podľa svojej podoby (Genezis 1:26). Pre Boha sme vzácní a miluje nás natoľko, že poslal svojho jediného Syna, aby zomrel na kríži. Tento prejav lásky svedčí o tom, že nám chce dať večný a bohatý život v Ježišovi Kristovi. Keď sme uverili evanjeliu a prijali sme Ježiša Krista za svojho Spasiteľa a Pána, narodili sme sa do Božej rodiny. Boh je naším Otcom a my sme jeho deťmi.

Ako Božie deti máme výnimočné postavenie a s tým súvisiacu výsadu, že skrze neho môžeme prichádzať k nebeskému Otcovi. Sám nebeský Otec túži po tom, aby sme k nemu prichádzali – a môžeme tak urobiť so smelou dôverou: „*Pristupujme teda so smelou dôverou ku trónu milosti, aby sme dostali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas*“ (Židom 4:16).

Môžeme prichádzať k nášmu nebeskému Otcovi a o všetkom s ním hovoriť. O všetkom, čo prežívame a čo potrebujeme. Náš Pán Ježiš Kristus nás uistuje, že naša modlitba bude vypočutá: „*Ameň, ameň vám hovorím, že všetko, za čokoľvek by ste prosili Otca v mojom mene, dá vám. ...proste a dostanete, aby vaša radosť bola naplnená*“ (Ján 16:23-24). Modlíme sa v mene Ježiša Krista, pretože skrze Ježiša Krista a len

skrze Ježiša Krista, môžeme prichádzať k Otcovi: „*Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš*“ (1. Timoteovi 2:5).

Môžeme prosiť nebeského Otca v mene Ježiša Krista, pretože už patríme jemu. Prosieť v jeho mene znamená mať k tomu jeho súhlas a splnomocnenie. Pán Ježiš Kristus to svojmu ľudu, veriacim v jeho meno, dal oboje! Slová verša Ján 16:24 sú zaslúbením, ktoré uchopme a spoľahnime sa na ne v plnej dôvere: „*Nadej sa na Hospodina celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť*“ (Príslovia 3:5).

Ježiš Kristus počas svojho pozemského života za jeho prvého príchodu bol neustále v modlitebnom spoločenstve so svojím Otcom: „*A ráno veľmi skoro, ešte za noci, vstal, vyšiel a odišiel na púste miesto a tam sa modlil*“ (Marek 1:35). On v modlitbách neustával a v modlitbách čakal na pokyn svojho Otca, na silu, na splnomocnenie. Každého dňa hľadal Otcovu vôľu a vedenie. Deň za dňom prežíval spoločenstvo s Otcom.

Nájsť si každého dňa plnohodnotný čas stíšenia strávený v komôrke s Bohom je pre veriaceho asi najväčším a pretrvávajúcim bojom. Modlitba je však čas strávený s Bohom a do tohto spoločenstva sme povolani: „*Verný je Boh, skrze ktorého ste povolani v obe-*

censtvo jeho Syna Ježiša Krista, nášho Pána“ (1. Korinským 1:9). A tiež: „... naše obecnstvo je s Otcom a jeho Synom, Ježišom Kristom“ (1. Ján 1:3). Obecnstvo je živé a komunikatívne spoločenstvo najmenej dvoch bytostí. Vtedy a tam počúvame toho druhého a hovoríme k nemu. Tak by to malo byť aj v spoločenstve s Bohom. Vtedy a tam hovoríme a počúvame. Počúvame, hovoríme a očakávame. Stíšenie sa pred Bohom a upriamanie celej našej bytosti na neho je jadrom a podstatou spoločenstva s ním. Modlitba je prejavom nášho vzťahu k Bohu. Tajomstvo poznania Boha spočíva práve v tom, že s ním trávime veľa času osamote.

Keď si vo svojej komôrke, musíš vedieť, že máš spoločenstvo s nebeským Otcom. Keď z komôrky vychádzaš, musíš vedieť, že si týmto spoločenstvom ovplyvnený a zmenený a čas, ktorý si takto strávil, nebol premárnený. Musíš vedieť, že spoločenstvo s Otcom ťa zmenilo, očistilo, usmernilo, že tvoj duch je obživený, posilnený a vstupuješ do nového dňa v Božom pokoji a Božej radosi. Ideš ďalej vo vedomí a uistení, že tvoje veci sú v Božích rukách.

O nič sa nestarajte, ale vo všetkom modlitbou a prosbou s ďakovaním nech sa oznamujú vaše žiadosti Bohu (Filipským 4:6).

Drahoslav Vajda

Thomas Goodwin, Benjamin Palmer:

Čo sa deje, keď sa modlím?

*lebo hľa, modlí sa
Skutky 9:11*

Čo vlastne robíme, keď sa modlíme? Ku komu sa máme modliť? Aký je duchovný úžitok z modlitby? A čo modlitby, ktoré neboli vypočuté? Prečo sa modliť, keď náš svet funguje podľa prírodných zákonov? Na tieto a ďalšie otázky veľmi užitočne odpovedajú dve z veľkých postáv kresťanskej histórie – puritán Thomas Goodwin a americký kazateľ predminulého storočia Benjamin Palmer.

Keď si vo svojom živote zvyknete modliť sa, bude to na vás mať ten najväčší duchovný vplyv. V skutočnosti je modlitba jedným z hlavných spôsobov, ktorými vás Boh duchovne učí. Práve v škole modlitby sa vaša duša naozaj zdokonalí, rozvinie a dosiahne najvyššieho potešenia.

Premýšľajte o tom takto. Vo vašom srdci sú hlboké túžby, ktoré stvorené

veci nemôžu nikdy uspokojiť. Tieto túžby vás smerujú k Bohu, vášmu Stvoriteľovi ako jedinej bytosti, ktorá vám môže priniesť naozajstné uspokojenie a naplnenie. Ale medzi vašou dušou a Bohom je taká vzdialenosť! Ako sa k Nemu môžete dostať? Vo svojej prehojnej добрote pripravil Boh most, po ktorom k Nemu môžete putovať. Tým mostom je modlitba. Keď budete k Bohu

cestovať po tomto moste, vaše najhlbšie túžby sa naplnia.

Keď pozorne premýšľate o tejto škole modlitby, pochopíte, ako posilňuje všetky schopnosti, ktoré Boh dal vašej duši a ako ju spája do úžasnej harmónie. Nemôžete sa napríklad modliť bez toho, aby ste nepremýšľali nad tým, čo práve robíte. Slovami žalmistu: „*O svojich cestách premýšľam a obraciam si nohy k Tvojim svedectvám*“ (Žalmy 119:59, ECAV). „Premýšľam“: v tomto jedinom slove sa skrýva veľa. Prv než v modlitbe vyslovíte jediné slovo, musíte premýšľať. Musíte použiť svoju myseľ. Potrebujete vedieť, ku komu sa modlíte. Potrebujete vedieť, za čo sa modlíte. Potrebujete vedieť, na základe čoho predkladáte svoje modlitby. Teda, ak sú vaše modlitby skutočné/opravdivé, takže nie sú len nejakým rituálom bezmyšlienkových slov, vyžadujú, aby ste intenzívne používali svoju myseľ. Keď sa idete modliť, preskúmajte sa, svoje pohnútky, svoje správanie v minulosti, svoj budúci úmysel. Skúmajte všetko, čo sa vôbec môžete dozvedieť o tomto slávnom a nádherom Bohu, do ktorého prítomnosti vás modlitba prenáša. A keď s ním hovoríte, používajte všetko bohatstvo svojho rozumu, aby ste ho rozvážne uctievali, chválili, prosili a ďakovali mu.

V modlitbe sa k životu neprebúdzajú len vaše chápanie, ale aj vaše svedomie. Práve v modlitbe, viac ako kdekolvek inde, uplatňuje svedomie svoje kráľovské práva. Ak modlitbou vstupujete do Božej svätej prítomnosti, vaše svedomie vás privádza tvárou v tvár k vašim morálnym povinnostiam. Udržiava a odкрýva záznamy o tom, akí verní ste

boli v plnení týchto povinností. Zdravé a aktívne svedomie závisí od zdravého a aktívneho života. Mŕtve alebo umierajúce svedomie je strašným príznakom toho, že modlitba vo vašom živote je mŕtva alebo umiera.

Modlenie tiež dáva život vášmu srdcu, vašim duchovným emóciám. Ako sa modlíte, váš duchovný zrak sa bude prečisťovať. Uvidíte, že dobro nie je len vašou povinnosťou, ale tiež, že je krásne a žiaduce, že hriech nie je len špatný, ale úplne odporný.

Dokonalý muž alebo žena sú tí, ktorí boli zdokonalení modlitbou. Ak zanedbávate modlitbu, nielen že opúšťate Boha, ale ničíte aj seba ako ľudskú bytosť.

Modlitbu som nazval „mostom“, po ktorom môžete putovať k Bohu. Všetky duchovné prínosy modlitby, o ktorých som sa práve zmienil, závisia od toho, či sa skutočne vydáte na cestu a stretnete sa s Bohom.

Vaše obecnosť s Bohom prostredníctvom modlitby má mnoho nádherných črt. Predovšetkým je intenzívne osobné. Spoločenstvo každého veriacieho s Bohom je hlboko individuálne a dôverné, je to osobný vzťah medzi Bohom a jeho dieťaťom. Je to úplne zrejmé v súkromnej, osobnej (individuálnej) modlitbe: „*Ale keď sa ty modlíš, vojde do svojej komôrky a zavrúce svoje dvere modli sa svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí ti zjavne*“ (Matúš 6:6). *Modlíš sa* – ide o jednotné číslo. Tento individuálny aspekt modlitby je prítomný aj vtedy, ak sa pripojíte k ostatným kresťanom, aby ste sa modlili ako skupina alebo cirkev. Aj takto každý veriaci zažíva

osobný kontakt s Bohom. Na modlitbe s inými kresťanmi je podivuhodné to, že každá jednotlivá nota modlitby sa spája s ostatnými a tvorí akúsi symfóniu uctievania. Ale kde by tá symfónia bola bez jednotlivých nôt?

Vaše obecenstvo s Bohom v modlitbe je vzťahom naprostej dôvery. V modlitbe nie je žiadna plachosť alebo zdržanlivosť. Hriechy, ktoré by ste nepriznali svojmu najbližšiemu pozemskému priateľovi, slobodne vyznávajúce svojmu všetko odpúšťajúcemu Bohu. Ak prechádzate nejakým nešťastím, ktoré je príliš veľké na to, aby ste ho vyjadrili slovami, môžete sa jednoducho zrútiť do Otcovho náručia a plakať. On vás podrží. Ešte úžasnejšie je to, že Boh nie je plachý alebo zdržanlivý, keď sa modlíte. Dáva sa vám bez akýchkoľvek výhrad: *„Tajomstvo Hospodínovo je známe tým, ktorí sa ho boja, a jeho zmluva je nato, aby im ju dal vedieť“* (Žalmy 25:14).

Vaše modlitebné obecenstvo s Bohom vás tiež uvádza do styku so všetkými jeho božskými vlastnosťami. Nech je vaša potreba akákoľvek, nájdete v Bohu to, čo ju bude naplňovať. Ste zmätení a nevediaci? Môžete čerpať z pokladov jeho dokonalej múdrosti. Ste slabí, zlomení a vyčerpaní? Môžete prijímať zo zásob neobmedzenej sily. Ste nečistí a skazení? Môžete sa otvoriť riekam jeho ozdravujúcej čistoty. Je vaše srdce zranené, krváca a omdlieva smútkom? Môžete piť z jeho bezodnej studne dokonalej radosti. Môžete neustále plniť prázdnotu svojho ducha z večného prameňa Božej prirodzenosti – z prameňa, z ktorého budete navždy piť v raji. Všetko, čím Boh je, uspokojí čokoľvek, čo potrebujete.

Vaše obecenstvo s Bohom v modlitbe vám tiež dá správny pohľad na čas a večnosť. Most modlitby spája dva svety – viditeľný a neviditeľný. Modlitba pozdvihuje vašu dušu z rozpadajúcich sa ruín časnosti do prítomnosti Kráľa vekov, nesmrteľného, neviditeľného (1. Timoteovi 1:17). Obmedzenie času a priestoru mizne a vy vstupujete do neba a večnosti, aby ste „zakúsili... moc budúceho veku“ (Židom 6:5).

Vidíte teda, aké neobmedzené a nepreniknuteľné bohatstvo sa bude vlievať do vášho srdca vďaka obecenstvu s Bohom skrze modlitbu. Môžete sa teda nemodliť? Sú ešte ďalšie duchovné prínosy, ktoré získate pri pravidelnom modlení. Predovšetkým, pomysleli ste niekedy na účinok, aký to bude mať na vaše denné posväcovanie? Je napísané: *„aby ste zložili podľa drierneho spôsobu života vo vás vládnúvšieho starého človeka, rušiaceho sa v klamných žiadostiach, a obnovili sa v duchu svojej mysle a obliekli si nového človeka, stvoreného podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy“* (Efezským 4:22-24). Ak to chcete urobiť, musíte byť stály v modlitbe. Modlenie vyživí, prehĺbi a posilní sväté zásady vašej obnovenej mysle, ktorú dal Boh v Kristu. Keď v modlitbe prichádzate do Božej prítomnosti, vaša myseľ sa s ním stretáva v celej jeho dokonalosti. Klaniate sa s bázňou pred jeho majestátnou veľkosťou.

Pravidelná modlitba vás posilní vo vašich bojoch s hriechom. Každá skutočná poslušnosť voči Bohu tryská zo srdca, ktoré ho miluje. Každá neposlušnosť prýšči zo sebeckého srdca, ktoré sa od Boha vzdialilo. Modlitbou, pokiaľ je to skutočná modlitba, zasahujete samotné

korene sebestva. Modlitba vás privádza do Božej prítomnosti a pokoruje vaše pyšné srdce do prachu pred Jeho ohromujúcou vznešenosťou, svätosťou a zvrchovanosťou. Hovoríte mu: „...*bud' posvätené tvoje meno. Príd' tvoje kráľovstvo. Staň sa tvoja vôľa.*“ (Matúš 6:9).

Modlenie vás tiež duchovne vybaví k praktickým úlohám života, aj keď sa vaše modlitby práve nedotýkajú vašich pozemských povinností a okolností. Skrátka, ak budete Boha v modlitbe uctievať a tešiť sa z neho, vrátite sa k životným bojom s obnovenou silou a sviežosťou. Ešte viac je to zjavné, ak vaše modlitby vychádzajú z potrieb

vášho života v súčasnom svete. Pokiaľ žiadate o múdrosť a poznanie, prehľbí to vaše vedomie povinnosti nasledovať Božiu vôľu, kedykoľvek ju rozpoznáte. Keď Bohu priznáte, akí slabí sa cítite, tak samotné priznanie vám zabráni, aby ste nevhodnými činnosťami plytvali tým malým množstvom sily, ktorú máte. Keď Boha požiadate, aby vám pomohol v nejakej určitej situácii, modlitba sama posilní vašu trpezlivosť a dodá vám odvahu konať v tejto situácii Božiu vôľu. Týmito a mnohými inými spôsobmi bude mať modlitba mocný tajný vplyv na vašu povahu a život.

Redakčný výber zo šiestej kapitoly knihy Thomas Goodvin, Benjamin Palmer: Co se děje, když se modlím?, vydalo Občianske združenie Poutnikova četba, Roudnice nad Labem, 2003, www.PoutnikovaCetba.cz. Distribúciu na Slovensku zabezpečuje vydavateľstvo Ordo salutis, www.ordo.sk. Preklad výberu do slovenčiny: Redakcia časopisu Solas, 2010. Preklad a publikovanie ukážky s láskavým súhlasom vydavateľa.

Andrew Murray:

Škola poslušnosti

Ranné stíšenie v živote poslušnosti

Najprv uvažujme, aký je hlavný dôvod, prečo sa usilovať o verné dodržiavanie chvíľ ranného stíšenia. Musí to byť predovšetkým túžba po obecenstve s Bohom, ktorá robí pre nás chvíle ranného stíšenia skutočne prítlačlivými.

V komôrke, vo chvíli ranného stíšenia je náš duchovný život podrobovaný skúške, ale je aj naplňovaný novou silou. Tam v súkromnej izbičke musíme dokázať, či máme skutočne rozkoš v Bohu a či sme si vytýčili cieľ – milovať Ho z celého srdca.

Nech je teda našou jedinou túžbou urobiť Božiu prítomnosť prvoradým predmetom našej oddanosti. Stretnúť sa s Bohom, oddať sa Jeho svätej vôli, túžiť ľubiť sa len Jemu, prijímať od neho príkazy, cítiť Jeho žehnajúcu ruku a počuť Ho hovoriť: „Chod' v tejto mojej sile...“ – toto všetko môže naša duša dosiahnuť iba vtedy, keď pochopí, že to všetko môže nájsť a precítiť každého dňa len vo chvíľach ranného stíšenia na modlitbe. Tam sa po Ňom roztúžime a nájdeme v Ňom svoju rozkoš.

Vo svetle týchto myšlienok chcem povedať niekoľko slov o tom, aká má byť modlitba vo chvíli ranného stíšenia.

Ak má byť náš denný život naplnený Bohom, o koľko viac On musí byť Pánom tej hodiny, v ktorej sa zrkadlí priebeh celého dňa. V živote viery netúžime po ničom inom viac než po Bohu, po

Jeho láske, po Jeho vôli, Jeho svätosti a Jeho Duchu, aby žil vo mne a dal mi moc žiť novým životom. Žiadnou inou cestou pod nebom to nedosiahneme, iba osobným odovzdaním sa Jemu. A nikdy inokedy si nemôžeme plnšie vychutnať toto spojenie, iba vo chvíli ranného stretnutia s Ním. Všetka plytkosť a slabosť nášho náboženského života má svoj pôvod v tom, že tak málo pestujeme ozajstné osobné stíšenie pred Bohom. Ak je pravdou, že len Boh je prameňom všetkej lásky, dobra a šťastia a že našim najvyšším šťastím je byť čo najviac v Jeho prítomnosti a obecenstve s Ním, tak stretnutie s Ním v rannej chvíli má byť našou prvoradou a najväčšou starosťou.

Tajomstvo poslušnosti a sily všetkých Božích mužov Starého zákona spočívalo v tom, že Boh s nimi hovorieval a zjavoval sa im. Ponechajte Pánu Bohu čas, aby sa vám mohol v skrytosti zjaviť.

Nech je každého dňa hlavnou časťou vášho stíšenia opätovné oddanie sa úplnej poslušnosti. Nech každé vyznanie hriechu je veľmi určité a nech je vypleté a vytrhnuté všetko, čo Boha zarmucuje. Nech je každá prosba za milosť posväteného chodenia s Bohom konkrétna a žiadajte a prijímajte vo viere tú milosť, ktorú práve potrebujete. Nech váš pohľad do dňa, do ktorého vstupujete, je plný určitého rozhodnutia, že poslušnosť Bohu bude skúšobným kameňom.

Pochopte, že niet bezpečnejšieho spôsobu ani schodnejšej cesty k priblíženiu sa Božej láske a získaniu požehnaní pri modlitbe ako stotožnenie sa s Jeho svätou vôľou. A tejto požehnanej Božej vôli sa pri modlitbe odovzdajte čo najdokonalejšie. Toto vám viac pomôže, než mnoho prosieb. Naliehavo žiadajte Boha, aby vám prejavil takú veľkú milosť, dovolil vám i urobil vás schopnými priblížiť sa Jeho vôli a v nej vytrvať, poznať ju a konať ju s radostnou istotou! Nech je vaša modlitba skutočne „rannou obeťou“ položenou ako zápalná obeť na oltár Hospodinov.

Ďalej pamätajte, že pravá modlitba a obecnosť s Bohom nie je len jednosmernou cestou. Musíme sa stíšiť, čakať a počúvať, akú odpoveď nám Boh dá. Toto je dielo Svätého Ducha a má byť hlasom Božím k nám. V skrytých hĺbkach srdca môžeme dostať uistenie, že nás Otec počuje, že je s nami spokojný a že urobí, o čo Ho žiadame. Aby sme počuli Jeho hlas a dostali toto uistenie, potrebujeme v tichosti očakávať na Boha, pokojnú a v Boha dôverujúcu vieru a tiché srdce, ktoré sa skláňa v pokore, vedomé si svojej nehodnosti pred Bohom a ktoré súhlasí, aby On bol všetko vo všetkom. Ak čakáme na Boha, aby zaujal miesto v našej modlitbe, naplnení sme dôverou, že dostaneme, o čo žiadame, aj že naše vydanie sa ako obeť poslušnosti je prijaté a že teda môžeme počítat s tým, že Svätý Duch nám plne ukáže Božiu vôľu tak, aby sme ju poznali a robili, ako si praje On.

Teraz však k tomu najdôležitejšiemu: Pestujte príhovorné modlitby v prospech iných!

Podstatným prvkom poslušnosti Pána Ježiša v Jeho obecnosti s Otcom bolo: „Všetko pre iných“. Tento duch preniká aj každým údom Jeho tela. Čím viac sme s týmto heslom oboznámení, tým viac je náš život podobnejší životu, aký si Boh praje, aby sme žili. Príhovorná modlitba je najvznešenejšou modlitbou.

Nech je náš príhovor skutočnou túžbou po dušiach tých, ktorí sú okolo nás. Nech je skutočnou prosbou za rozšírenie Božieho kráľovstva! Takémuto príhovoru zasväťte chvíľu ranného stíšenia a uvidíte, ako vzrastie váš záujem o tieto chvíle a aké budú pre vás príťažlivé.

Príhovor! Len si uvedomte, čo toto slovo znamená. Oblicť sa do spravodlivosti a zásluh Krista a tak sa objaviť pred Bohom! „Na mieste Kristovom“ – keď On už nie je na zemi v tele, prosíť Boha za jednotlivých ľudí podľa mena a za všetky potreby s istotou, že Jeho milosť to môže urobiť. Viera v naše vlastné prijatie a pomazanie Duchom k tejto práci a vedomie, že naša modlitba môže „vytrhnúť duše zo smrti“, môže nám už na zemi pripraviť požehnanie nebies. Keď budeme v príhovornej modlitbe za blížnych pokračovať, denne sa naplní naša izbička blízkosťou neba. Dostaneme podiel na nebeskom požehnaní. Len v príhovore sa ukazuje veriaci v pravej svojej vznešenosti, lebo má silu deliť sa o život i požehnanie. A je to opäť príhovorná modlitba, v ktorej musíme dbať o vzrast Božej moci v cirkvi i jej prácu medzi ľuďmi.

Na záver ešte slovo. Premýšľajte znovu o dôvernom životnom spojení medzi poslušnosťou a ranným stíšením.

Bez poslušnosti nemáme duchovnú moc k poznaniu Božieho Slova

a Božej vôle. Bez poslušnosti nemáme dôveru, odvahu a uistenie, že sme vypočutí. Poslušnosť znamená obecnosť s Bohom v konaní Jeho vôle. Bez nej nemáme schopnosť vidieť, žiadať a držať sa požehnaní, ktoré On má pre nás.

Boh povolal svoje deti k podivuhodnému, celkom nadpozemskému životu. Nech vám je chvíľa ranného stíšenia denne otvorenou bránou nebies, ktorou prúdi svetlo a moc do vášho dychtívého srdca – a z ktorej vychádzate, aby ste kráčali s Bohom po celý deň.

Redakčne skrátený text 4. kapitoly knihy Andrew Murray: Škola poslušnosti, vydavateľstvo MSEJK, Bratislava 2009, www.msejk.sk. Uverejnené s láskavým súhlasom vydavateľa.

Hriech a príčina nemodlenia sa

Andrew Murray

Ak svedomie vykoná svoju prácu a kajúce srdce pocíti svoju biedu, je dôležité, aby každý jedinec spomenul svoj hriech menovite. Vyznanie musí byť prísne osobné. Na stretnutí služobníkov pravdepodobne neexistuje žiaden hriech, ktorý by každý jeden z nás mal priznať s väčšou hanbou: „Vinný, skutočne vinný“ – ako je hriech nemodlenia sa.

Čo je to teda, čo robí z nemodlenia sa taký veľký hriech? Spočiatku sa vníma len ako slabosť. Tol'ko sa hovorí o nedostatku času a všetkých druhoch rozptýlenia, že hlboká vina situácie zostáva nerozpoznaná. Nech je našou úprimnou túžbou, aby bol v budúcnosti hriech nemodlenia sa pre nás skutočne hriešnym.

Zväzťe:

1. *Aká potupa je to voči Bohu.* Je tu svätý a najslávnejší Boh, ktorý nás pozýva, aby sme k nemu prišli, aby sme sa s ním zhovárali, aby sme si od neho pýtali to,

čo potrebujeme a aby sme zažili, aké je to požehnanie byť vo vzťahu s Ním. Stvoril nás na svoj obraz a vykúpil nás skrze svojho Syna, aby sme v rozhovore s ním mohli nájsť našu najväčšiu slávu a spásu.

Ako využívame toto nebeské privilegium? Kol'ko je tých, ktorí venujú modlitbe len päť minút! Hovoria, že nemajú čas a že im chýba túžba v srdci po modlitbe; nevedia ako stráviť pol hodinu s Bohom! Nie že by sa vôbec nemodlili – modlia sa každý deň, ale nemajú žiadne potešenie z modlitby, ktorá je prejavom spoločenstva s Bohom a ktorá ukazuje, že Boh je pre nich všetkým.

Ák má k ním prísť na návštevu priateľ, majú čas, *nájdu si čas, dokonca* aj za cenu obete, len aby sa potešili z rozhovoru s ním. Áno, majú čas na všetko, čo ich naozaj zaujíma, ale nemajú ho na praktizovanie obecnosť s Bohom a zažívanie radosti v Ňom. Nájdu si čas pre bytosť, ktorá im môže poslúžiť, ale ako ide deň za dňom, mesiac za mesiacom,

com, nemajú čas stráviť jednu hodinu s Bohom.

Nezačínajú si naše srdcia uvedomovať, aké zneuctenie, aký vzdor voči Bohu je to, keď sa odvážim povedať, že si nemôžem nájsť čas na vzťah s Ním? Ak sa nám tento hriech začne javiť ako všedný, mali by sme zvolať s veľkou hanbou: „Beda mi, som stratený, ó Bože, buď ku mne milostivý a odpusť mi tento hrozný hriech nemodlenia sa“.

Zväzte ďalej:

2. Nemodlenie sa je príčinou nedostatčného duchovného života. Je dôkazom, že väčšia časť nášho života je stále pod mocou „tela“. Modlitba je pulzom života, podľa ktorého môže doktor stanoviť, v akom stave sa nachádza srdce. Hriech nemodlenia sa je dôkazom pre bežného kresťana alebo služobníka, že Boží život v duši je smrteľne chorý a slabý.

Veľa sa hovorí a mnohí sa sťažujú na slabosť cirkvi v tom, ako napĺňa svoje poslanie, ako vplýva na svojich členov, ako im pomáha premáhať moc sveta, ako ich uvádza do života zasväteného Bohu. Taktiež sa veľa hovorí o ľahostajnosti cirkvi voči miliónom pohanov, ktorých jej Kristus zveril, aby im učinila známym Jeho lásku a spásu. Čo je príčinou, že tisícky kresťanských pracovníkov vo svete nemá väčší vplyv? Nič iné ako to, že sa vo svojej službe nemodlia. Uprostred všetkých ich snáh študovať a pracovať pre Cirkev, vo vernosti v kázaní a rozhovoroch s ľuďmi im chýba tá neprestajná modlitba, s ktorou je spojené zaručené zaslúbenie Ducha a moci z výsosti. Je to práve hriech nemodlenia sa, ktorý je príčinou nedostatku mocného duchovného života.

Zväzte ďalej:

3. Je to ohromná strata, ktorou cirkev trpí v dôsledku nemodlenia sa pastora. Úlohou pastora je, aby cvičil veriacich v modlitebnom živote. Ale ako to môže vodca dokázať, ak on sám len málo chápe umenie komunikácie s Bohom a prijímanie hojnej milosti pre seba a pre svoju prácu od Svätého Ducha, z nebies, každý deň? Pastor nemôže viesť zhromaždenie na vyššiu úroveň, než na akej je on sám. Nemôže s nadšením poukázať na cestu alebo vysvetliť prácu, v ktorej on sám nekráča a ktorou nežije.

Koľko tisícov je takých kresťanov, ktorí takmer nič nevedia o požehnaní plynúcim z modlitebného obecnstva s Bohom! Koľko je takých, ktorí o tom vedia niečo a túžia po ďalšom raste tejto známosti, ale v kázanom slove nie sú neprestajne vyzývaní, aby vytrvali, až kým nezískajú požehnanie! Dôvodom je jednoducho len to, že pastor tak málo rozumie tajomstvu mocnej modlitby a nedáva modlitbe to miesto vo svojej službe, ktoré je nevyhnutne potrebné v povahe veci a Božej vôle. Ó, aký rozdiel by sme mali pozorovať v našich zbohoch, ak by pastori dokázali rozpoznať v správnom svetle hriech nemodlenia sa a ak by boli z neho vyslobodení!

Zväzte ešte raz:

4. Nemožnosť hlásania evanjelia všetkým ľuďom – ako nám prikázal Kristus – tak dlho, až kým tento hriech nie je prekonaný a odstránený.

Mnohí majú pocit, že obrovská potreba pre misie tkvie v získavaní mužov a žien, ktorí sa odovzdajú Pánovi, aby v modlitbách zápasili za spásu duší. Bolo taktiež povedané, že Boh je dychtivý

a schopný vyslobodiť a požehnať svet, ak by jeho ľud bol ochotný a pripravený volať k Nemu dňom i nocou. Ale ako môžu byť zbory k tomu privedené, pokým najprv nedôjde k úplnej zmene u pastorov a kým pastori nezačnú vidieť, že nevyhnutnou vecou nie je kázanie, nie sú to pastoračné návštevy, nie je to cirkevná práca, ale *obecenstvo s Bohom v modlitbe, až kým nebudú zaodiati mocou z výsosti?*

Ó, kiež by nás všetky myšlienky, všetky práca a všetky očakávania, týkajúce sa kráľovstva, priviedli k priznaniu hrie-

chu nemodlenia sa! Bože, pomôž nám vykoreniť tento hriech! Bože, vyslobod' nás z tohto hriechu skrze krv a moc Ježiša Krista! Bože, vyuč každého služobníka slova tak, aby videl, aké slávne miesto môže zaujať, ak je najprv vyslobodený z tohto koreňa zla, aby mohol s odvahou a radosťou, vo viere a vytrvalosti naďalej kráčať so svojim Bohom!

Hriech nemodlenia sa! Pán vložil bremeno tohto hriechu tak mocne do našich sŕdc, aby sme nemali pokoja, až kým nám nie je odňaté skrze meno a moc Ježiša. On sám nám to umožní.

Pôvodný článok „Andrew Murray: The Sing and Cause of Prayelessnes“ je publikovaný na web stránke <http://www.mountzion.org/PDFs/prayfg.pdf>. Článok je preložený a publikovaný s láskavým súhlasom vydavateľa. Preklad do slovenčiny Martina Mesárošová.

Viera, dôvera a poslušnosť

Veriť možno v niečo a veriť možno niečomu alebo niekomu. Veriť v niečo, znamená byť presvedčeným o existencii či pravdivosti niečoho, niekoho, napr. veriť možno v jediného Boha. Takáto viera je predpokladom, nie však znakom kresťanstva („Ty veríš, že Boh je jeden. Dobre robíš. Aj démoni veria, ale sa desia.“ Jk 2:19). Veriť niekomu, to znamená dôverovať mu. Veriť Bohu – to je mať istotu, plne sa spoľahnúť na Neho a následne aj konať vždy a všade v zhode s touto vierou. Takáto viera sa prejavuje v plnení Božej vôle; vonkajším znakom viery je teda *poslušnosť*. V Biblii nachádzame veľa príkladov takejto poslušnosti, vychádzajúcej z viery:

Poslušný bol Noach („Noach urobil všetko tak, ako mu prikázal Boh.“ 1. M 6:22),

Abrahám („Hospodin riekol Abrámovi: vyjdi zo svojej krajiny... do krajiny, ktorú ti ukážem... Vtedy Abrám odišiel ako mu prikázal Hospodin“ 1. M 12:1-4), poslušný bol Mojžiš („Mojžiš a Áron urobili, ako im prikázal Hospodin“ 2. M 7:6), poslušný bol Ježiš Kristus („...bol poslušný až do smrti na kríži“ Fp 2:8), poslušní boli Jeho učeníci („Povolal ich: A oni hneď zanechali loď aj otca a nasledovali Ho“ Mt 4:21-22) a poslušní sú všetci, ktorí Ho milujú a nasledujú („Kto má moje prikázania a zachováva ich, ten ma miluje“ Jn 14:21).

Naopak, neposlušnosť je znakom neviery. Ved' z neposlušnosti vznikol hriech, ktorý oddelil človeka od Boha. Neposlušnosť Adama uvrhla celé ľudstvo do strašnej tragédie. Boh stvoril človeka na svoj obraz, dal mu slobodu

a výsadu panovať nad celou Zemou. Človek však zneužil svoju slobodu a neuposlúchol Boží príkaz; naopak, poslúchol satana, jeho „radu“, a tak sa dostal do diablovej moci, do satanovho otroctva, do tábora nepriateľa Boha.

Napriek tomu Boh nezavrhol človeka. Poslal svojho Syna, aby dal šancu ľuďom zachrániť sa. Rozum, ktorý dal človeku pri stvorení, aby mohol byť korunou tvorstva, ale tiež pochopiť realitu Boha, má pomôcť teraz človeku poznať, že bez prijatia ponúknutej pomoci, bez obnovenia poslušnosti voči Bohu, sa nemožno vymaniť z moci satana, že bez toho niet záchrany.

Spomenuli sme Abrahámovu poslušnosť. Vráťme sa ešte k jeho príbehu, lebo na ňom veľmi dobre vidieť, ako vyzerá pravá poslušnosť vychádzajúca z viery, z dôvery.

Keď mal Abrám 75 rokov, počul Hospodinov hlas: „*Odíď zo svojej krajiny... do krajiny, ktorú ti ukážem. Urobím ťa veľkým národom, požehnám ťa*“ (1. M 12:1-2).

Abrám dostal príkaz a zaslúbenie. Na nič sa nepýtal, o ničom nešpekuloval, „*odišiel ako mu prikázal Hospodin*“. Mohol tak urobiť, lebo veril, stopercentne *dôveroval* svojmu Pánovi. Ale to hlavné – azda najúžasnejší prejav viery, dôvery a poslušnosti zaznamenaný v Božom slove – ešte len malo prísť.

Zhruba 30 rokov po uvedenej udalosti Boh žiada Abraháma, aby Mu obetoval svojho syna – toho tak tvrdo očakávaného, tak vytúženého, milovaného syna Izáka, skrze ktorého sa malo naplniť Božie zaslúbenie o veľkom, slávnom potomstve Abrahámovom. Abrahám opäť neodporuje, ani nevyjednáva, ale

poslušne „*osedlal osla, vzal so sebou svojich dvoch sluhov, aj Izáka...*“ (1. M 22:3) a šiel... Abrahám obstál aj v tejto najťažšej skúške. Boh vysoko oceňuje Abrahámovu poslušnosť, keď mu dáva toto osvedčenie: „*...teraz som spoznal, že sa bojíš Boha a neodoprel si mi svojho syna, svojho jediného syna*“ (1. M 22:12) „*...pretože si to urobil ... veľmi ťa požehnám ... a v tvojom potomstve budú požehnané všetky národy zeme, pretože si poslúchol môj hlas*“ (1. M 22:16-19).

Takáto *poslušnosť a dôvera v Boha je znakom naozajstnej viery*. Ale koľkí z tých, čo sa pokladajú za veriacich, majú takú vieru, dôveru v Boha? Mnohí verbálne veria, dôverujú, ale keď príde k zložitej situácii v ich živote, viac sa spoliehajú na seba alebo na iného človeka ako na Boha. Je nerozumné spoliehať sa na slabého, nedokonalého človeka; naopak, je rozumné a správne spoliehať sa na všemocného a spoľahlivého Boha. Nieкто môže azda protiargumentovať svojou „skúsenosťou“: bol v ťažkostiach, prosil Boha o pomoc, a – nič sa nestalo, Boh ho „nevypočul“. K tomu treba uviesť prinajmenšom tieto skutočnosti:

a) Boh nám slúbil, že nám pomôže, a On svoje Slovo dodrží, lebo je pravdivý a spoľahlivý. „*V Teba dúfajú tí, čo znajú Tvoje meno; lebo Ty neopustíš tých, čo Ťa hľadajú, Hospodine*“ (Ž 9:11). „*Proste a dostanete; hľadajte a nájdete; klopte a bude vám otvorené*“ (Mt 7:7). Ale žiadne zaslúbenie sa nemôže naplniť, ak my nespĺníme isté podmienky. Prvou, najdôležitejšou podmienkou je naša vieru, dôvera. Ostatné podmienky sú uvedené pri každom zaslúbení. Napríklad vyššie citovaný žalm v podstate hovorí: Len vtedy ťa neopustí Hospodin, ak Ho ty

hľadáš. Ako Ho však hľadať? Písmo odpovedá: „...*keď budeš hľadať Hospodina, svojho Boha, nájdeš Ho, ak Ho budeš hľadať celým srdcom a celou dušou*“ (5. M 4:29). Ak teda nedáš do hľadania Boha (v Jeho Slove, v Jeho skutkoch a pri modlitbách) celé srdce a dušu, nečakaj, že sa naplní zaslúbenie, podľa ktorého tá Hospodin neopustí.

b) Boh je všemocný, a preto nám *môže* pomôcť, miluje nás, a preto nám *chce* pomôcť, „vytrhnúť nás z každej núdze“ (ako spievame v známej piesni). Avšak, nie vždy takým spôsobom, ako si my predstavujeme. On vie „ako na to“, my nie. My by sme si liečili závažnú chorobu najradšej „prikladaním mastičky“, len aby to nebolelo. On však niekedy zvolí radikálnu, „chirurgickú“ liečbu. A to bolí. Ale práve to je ten najlepší, ba istotne jediný účinný spôsob pomoci.

c) Skúšky v živote, aj keď sú bolestivé, sú pre nás prospešné, veď „*milujúcim Boha, povolaným podľa rady Božej, všetky veci slúžia na dobro*“ (Rim 8:28). Oheň páli, ale aj očisťuje a tiež zakaľuje. Napokon najdôležitejšia je duša človeka. Ak na jej záchranu Boh použije bolestivý zákrok, je to pre dobro človeka. Aj keby pritom telo trpelo. Ďakujeme preto nášmu Pánovi aj za skúšky, pokorenia, neúspechy, nepríjemnosti – i za bolesť.

Ak teda Boh neodpovedal na naše prosby podľa našich predstáv, neobviňujme Ho preto. Nie On je na vine, ale práve tie naše predstavy, ktoré sme sa naivne pokúšali vnútiť vševediacemu, všemohúcemu, suverénnemu Pánovi.

Konanie človeka je ovplyvnené jeho rozumom, citom (emóciami) a vôľou. Ako v každom postoji a pri každom konaní

človeka, aj vo viere sa uplatňujú všetky tieto tri zložky ľudskej psychiky – i keď samy osebe pre vznik viery nestačia. Viera je totiž darom Božím, dielom Jeho Ducha. Ale nie každý človek, ktorému je tento dar ponúknutý, ho aj prijme. A práve pri tom, či ho prijme (resp. ako naň zareaguje), hrá rozhodujúcu úlohu vôľa.

Viera kresťana spočíva v láske, v dôvere, v úcte, v bázni a v poslušnosti voči Bohu. A z toho všetkého možno ovplyvniť vôľou najviac poslušnosť. Vzácny Boží dar viery musí človek predovšetkým byť ochotný prijať, ďalej nesmie brániť Duchu Svätému pri pretváraní svojej mysle a konečne musí mať vôľu, ochotu poslúchať. Poslušnosť je znakom viery.

Poslušnosť voči Bohu, to je plnenie Jeho vôle. Pozrime sa, čo o tom hovorí Pán Ježiš Kristus: „*Nie každý, kto mi hovorí „Pane, Pane“, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach*“ (Mt 7:21) a ďalej: „*Kto má moje prikázania a zachováva ich, ten ma miluje, a kto mňa miluje, toho bude milovať môj Otec...*“ (Ján 14:21). Podobné výroky Pána Ježiša Krista môžeme čítať aj na iných miestach (Ján 14:15; Ján 14:23-24; Ján 15:14; Mt 7:26 atď.).

V súvislosti s vierou by som chcel vystríhať ešte pred jedným nebezpečenstvom: niektorí ľudia majú chybné, skreslené predstavy o viere – domnievajú sa, že ide o akúsi „mystickú silu“, ktorú možno uchopiť vôľou, rozhodnutím, a ktorá potom ihneď zmení ich cítenie, názory, celý život: zmiznú depresia, pesimizmus, strach, chybné rozhodnutia a nastúpia optimizmus,

sebaovládanie, pohoda, úspechy (dokonca i v takých oblastiach ako sú napr. šport, zamestnanie, politika a pod.). Je to, pravdaže, sebaklam založený na fantázii, na klame alebo omyle. *Viera* totiž musí byť *založená na pravde* – na poznaní (správnom, biblickom) Božej Pravdy a pravdy o Bohu – len vtedy je to viera, ktorá zachraňuje. Preto je nesmierne dôležité ono biblické „*takto hovorí Hospodin...*“ (a nie „to, čo hovorí alebo domnieva sa človek“).

Obrátenie sa – to je prebudenie sa a vykročenie. Kto patrí Kristovi, ten je kresťanom. A kto mu patrí, ten ho nemôže ignorovať, neposlúchať jeho príkazy a výzvy. Predovšetkým jeho výzvu, aby sme ho nasledovali (Mt 16:24-26) a aby sme sa obrátili (Mt 18:3). „Obrátenie sa“ (od sveta k Bohu), v gréckom origináli „*metanoia*“, znamená vlastne „zmenu mysle“ (ale prekladá sa aj ako „pokánie“). Áno, Boh nás chce zmeniť, chce zmeniť naše vnútro, myseľ, našu podstatu. Len ten, kto touto premenou prešiel, je kresťanom.

Formálne (tradičné) „kresťanstvo“ nemení vnútro človeka. Takýto „kresťan“ je vlastne atrapou, ktorá iba vyzerá ako originál; je ako vec, ktorá sa zvrchu zdá byť pravou, no vo vnútri je prázdnu. Je to jednoducho napodobenina. Tak ako napr. ovocie z plastickej hmoty – na pohľad je pekné, „ako skutočné“, ale je nepožiteľné, nepoužiteľné (nanajvýš ak na dekoráciu). Teda takouto „napodobeninou“, nepoužiteľnou atrapou je formálny „kresťan“.

Obrátenie, zmena mysle, pokánie – to je prvá fáza premeny človeka v kresťana. Samo *obrátenie* však pozostáva z dvoch častí, krokov:

a) Prebudenie. Ide tu o čin, zásah Svätého Ducha. Duchovný spánok, z ktorého sa má človek prebudiť, to nie je osviežujúci odpočinok, to je vlastne duchovná smrť. Toto kruté poznanie mu sprostredkuje práve Svätý Duch.

Človek musí najskôr poznať svoju diagnózu, musí byť usvedčený zo svojej hriechnosti, musí vidieť, uvedomiť si zúfalosť situácie, v ktorej sa nachádza, ale aj vlastnú neschopnosť dostať sa z nej vlastnými silami. To je „zlá správa“, ktorá predchádza evanjeliu – dobrej správe. Je to Svätý Duch, ktorý človeka usvedčuje, ale súčasne mu ukazuje východisko, možnosť a spôsob záchranu. Toto východisko z beznádejnej situácie, ponuka pomoci, záchranu, to je tá „radostná zvesť, dobrá správa, evanjelium“: prebudený človek si uvedomí svoje położenie a zatúži po ponúkanej pomoci, ktorá spočíva v prijatí Božieho Syna, Ježiša Krista za svojho Spasiteľa a Pána.

Svätý Duch môže prebudiť duchovne mŕtveho človeka rôznym spôsobom. Napríklad „oslovujúcim slovom“ („rémou“) – prečítaným úsekom Písma či iného duchovného textu, vypočutím si kázne, svedectvom iného človeka, oslovením pri evanjelizácii a pod. K prebudeniu však môže dôjsť aj za dramatických okolností, napríklad po náhlom, zázračnom uzdravení alebo po inom mocnom Božom čine. Ale tiež v tzv. hraničných životných situáciách (vážne ochorenie, úmrtie v rodine alebo iný otras, skúška).

b) Vstanie a vykročenie. Tu je dôležité osobné rozhodnutie a vôľa. Človek sa nikdy neobrátí, ak po prebudení nevstane a nevykročí. Je to podobné, ako keď niekto ráno po prebudení ostane ležať v posteli: práca, ktorá ho čaká, zostane

nevykonaná, a on, leňošiac v teplom pohodlí postele, za chvíľu opäť zaspí.

Márnratný syn, keď oľutoval svoj čin, nachádzal sa medzi sviňami. Ak by bol iba ľutoval, ale nevstal a nevykročil, nevrátil sa k svojmu otcovi, bol by zostal naďalej medzi sviňami, bol by zahynul. A tak aj my, ak nás Boží Duch prebudí a tak si uvedomíme svoju biedu, musíme vstať a vykročiť naproti svojmu Záchrancovi.

Stať sa Božím dieťaťom možno iba narodením sa do Božej rodiny, teda jedine znovuzrodením

Po obrátení Svätý Duch ďalej pracuje na človeku a urobí s ním naozajstný zázrak: človek sa znovu narodí, narodí sa duchovne. Volá sa to *znovuzrodenie*. Bez neho nikto *nemôže uzrieť kráľovstvo Božie* (Ján 3:3). Znovuzrodenie je druhou fázou premeny človeka (prvou bolo obrátenie). Ním sa človek rodí do Božej rodiny – stáva sa Božím dieťaťom (Jeho synom, dcérou). Boh mu teda už nie je iba Stvoriteľom a Udržavateľom sveta (neosobným alebo obávaným), ale láskavým, milosrdným Otcom. Od tejto chvíle sa človek stáva kresťanom. Byť členom Božej rodiny, to znamená istotu, bezpečie, radostný, šťastný (blahoslavený) život už tu na zemi, a najmä večný život v Božom kráľovstve.

Vo vzťahu k Bohu má človek iba dve možnosti: je, alebo nie je členom Božej rodiny – patrí Jemu, alebo patrí do sveta – čiže patrí satanovi. Kto komu patrí, tomu aj slúži. Nielen tí, ktorí odmietajú Boha, ale aj tí, čo sa k Nemu síce hlásia, ale neposlúchajú Ho, stávajú sa otrokmi satana. Neexistuje nič medzi tým, žiadna tretia cesta. Naozaj sú iba dve alternatívy, dve cesty, vlastne dva tábory,

a každý človek, či si to už uvedomuje alebo nie, patrí do jedného z nich. Lebo okrem Boha a satana („*kniežata tohto sveta*“ Ján 12:31) niet iných vládnuccich mocností. Nik nemôže byť teda akýmsi „čiasočným kresťanom“. Bud' kresťanom je alebo nie je.

Kto dôveruje, dokáže aj obetovať

Viera, dôvera a vernosť Bohu sa najvýraznejšie prejavuje práve v ťažkých chvíľach života človeka, cirkvi, spoločnosti. Bolo by možné uviesť veľa príkladov – z Písma, dejín cirkvi i osobných príbehov súčasníkov – ja som si však vybral opäť Abraháma, muža obdivuhodnej viery, dôvery a poslušnosti voči Bohu; i preto, že pre túto jeho vieru *Boh v Abrahámovom potomstve požehnal všetky národy zeme* (1. M 22:18) – z jeho potomstva prišiel na svet Spasiteľ. Abrahám prežil veľa ťažkých chvíľ v živote, ale najťažšou bola iste tá, keď ho Boh požiadal, aby Mu obetoval svojho syna Izáka. Už sme o tom hovorili. Pripomeňme si, že Izák bol pre Abraháma tým najvzácnejším, čo na svete mal – bol jeho zaslúbeným synom, ktorého tak túžobne očakával, tak nesmierne miloval, ktorý bol jeho nádejou, nielen ako opora v starobe, ale najmä ako záruka udržania rodu, rozmnoženia potomstva. A ako reaguje Abrahám? Vieme, že ne protestuje, nevzpiera sa, nevyjednáva, ale „*osedlal osla, vzal si dvoch sluhov, syna Izáka a išiel*“ (1. M 22:3).

Príbeh, ako všetci vieme, končí radostne, slávne. Hospodin hovorí Abrahámovi: „*Teraz som poznal, že si bohabojný!*“ (1. M 22:12). Syn Izák bol zachránený, namiesto neho bol obetovaný baránok.

Ako len často sa musíme v živote aj my rozhodovať pre rôzne veci, raz viac, inokedy menej dôležité. Aj my máme svojich „izákov“ – niečo, čo máme radi. Ale neraz, na rozdiel od Abraháma, odmietame sa ich vzdať. Príliš totiž lipneme na svojich „izákoch“ (postavení, úrade, majetku, ale aj na hriešnych návykoch), odmietame ich dobrovoľne obetovať, a tak sa protivíme Bohu. Takého rozhodovania, to sú vlastne križovatky, kde sa rozhoduje, po ktorej ceste ďalej pôjdeme. Práve tu sa prejaví, kto je naším pánom – Boh, či satan. Prehodíme výhybku na koľaj, ktorá vedie k Bohu, alebo na tú, ktorá smeruje od Neho? Vyberieme si úrodnú, bohatú krajinu, v ktorej však žijú pohania, v ktorej sa nachádzajú skazené mestá Sodoma a Gomora, ako to urobil Lót? Uľakomíme sa na „*bohaté pastviny*“, dáme prednosť

bohatstvu a pohodliu i za cenu, že budeme občanmi skazenej Sodomy?

Kresťan je človek, ktorý patrí Kristovi. Prijal Ježiša Krista za svojho Pána a Spasiteľa, stal sa jeho vlastníctvom – údom jeho tela, a tým aj členom Božej rodiny, občanom Božieho kráľovstva. A to je veľká vec, ktorá má ďalekosiahle dôsledky: od nej závisí nielen to, kde bude človek tráviť večnosť, ale aj ako bude žiť tu v časnosti. Tí, ktorí sa rozhodli pre Krista, majú veľké prednosti: popri odmene, ktorá ich čaká (podľa zaslúbení v Božom slove) vo večnosti, prežívajú už dnes, v časnosti, mnohé dobrodenia, plynúce z ich príslušnosti do Božieho kráľovstva. Ale z tej príslušnosti vyplývajú aj povinnosti a zodpovednosť. Na to nezabúdajme.

Milan Beňo

Vznešenosť Božieho otcovstva

Vy sa teda modlite takto: Náš Otče, ktorý si v nebesiach, nech sa posväťí tvoje meno! Nech príde tvoje kráľovstvo! Nech sa stane tvoja vôľa ako v nebi, tak aj na zemi! Daj nám dnes náš každodenný chlieb a odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom, a neuvod' nás v pokušenie, ale nás zbav zlého, lebo tvoje je kráľovstvo i moc i sláva na veky. Amen.

Matúš 6:9-13

Máme pred sebou vzor všetkých našich modlitieb. Všetky naše modlitby sa dajú zredukovať do tejto modlitby, alebo do niektorej jej časti. Táto modlitba začína oslovením: „Náš Otče“ (verš 9), ktoré upozorňuje, aby sme si uvedomili, ku komu prichádzame. Potrebujeme vidieť majestáta a veľkosť Boha, ku ktorému prichádzame, lebo prichádzame k slávnemu a vznešenému Bohu, a preto oslovenie: „Náš Otče“ vyjadruje naj dôvernejší vzťah a prístup, aký ľudská bytosť môže k Bohu mať.

V tomto článku sa pozrieme na vznešenosť Božieho otcovstva. Inými slovami: pozrieme sa na to, čo si máme uvedomiť, keď povieme: Náš Otče.

Prvá odpoveď o vznešenosti Božieho otcovstva je v tom, kto je Otcom. Keď sme v Pánovi Ježišovi Kristovi, Boh sám seba vyhlasuje za nášho Otca – Boh nám je plne Otcom. Často krát naše zmyšľanie o Bohu ako o Otcovi, nie je správne – nevieme doceniť význam tohto vzťahu.

Keď sme na pouličnej evanjelizácii hlásali Pána Ježiša Krista, pribehol ku mne mladý muž a povedal mi: Čo to tu kázate o Bohu, že je spravodlivý? Čo to tu kázate, že je svätý? Že bude trestať, že je tu peklo? Boh je náš Otec! A Boh nikoho nepošle do pekla! Bol to mladý liberál a jeho problém bol v tom, že hoci tvrdil, že Boh je jeho Otec, urobil z neho svojho otca spôsobom, že Boh u neho už prestal byť Bohom. Ale vznešenosť Božieho Otcovstva je práve v tom, že aj keď Boh je naším Otcom, súčasne je v plnosti aj naším Bohom. Nestráca svoje atribúty, nestráca svoj charakter: „*A budem vám za Otca a vy my budete za synov*“ (2. Korintským 6:18).

Ja, Boh, aký som a čím som, budem vám za Otca. Nie polovičate, nie štvrtinovo, nie čiastočne. Naším Otcom nebude anjel, ani žiaden človek. Naším Otcom je Boh v plnosti svojej bytosti. A toto je vznešenosť a charakter Božieho otcovstva. Môžeme smelo povedať: Boh, ktorý stvoril nebesia a zem, ktorý vládne v celom vesmíre, so všetkými svojimi atribútmi, je mojím Otcom.

Nikto menší ako sám Boh, je Otcom veriacich. A nie je nikto väčší, kto by nám mohol byť Otcom. Toto pri modlitbe niekedy prehliadame. Zvykneme vysloviť *naš Otče*, ale nevieme sa pri tom pozastaviť. Naše myšlienky sa uberajú ďalej. Ale keď si túto pravdu uvedomíme v plnej šírke a hĺbke

a povieme: *naš Otče*, naše myšlienky sa zastavia pri nekonečnom a slávnom Bohu a povieme si: nemám kde ďalej ísť a ani to nepotrebujem, lebo Otec napĺňa všetky moje potreby. On všetko vie a je nám všetkým. Nepotrebujeme ísť ďalej a hľadať nejakého ďalšieho Otca. Je nám plne Otcom! Túto pravdu vyjadruje aj 1. list Petra 1:17 „*A ak Otcom nazývate toho, ktorý bez ohľadu na osobu súdi podľa toho, aký je či skutok, choďte v bázni počas svojho pútnictva*“ – je to pravda povedaná z druhej strany. Peter hovorí v kontexte Božej svätosti (*buďte svätí, lebo ja som svätý*), keď hovorí: *keď nazývate Boha Otcom, pamätajte, nie je to len nejaký otec, ku ktorému si môžete čokoľvek dovoliť, ale je to ten, ktorý je svätý a ktorý súdi a preto choďte v bázni počas svojho pútnictva*. Peter v tomto texte predpokladá, že veriaci budú mať pred očami obraz Otca, ktorý neprestal pre nich byť Bohom. Toto potrebujeme mať na pamäti aj my dnes.

Druhú vec, ktorá ukazuje na vznešenosť a charakter Božieho otcovstva, môžeme vidieť z toho, akým bytostiam je Boh Otcom. Nie sú to len bytosti stvorené, ktorým je Otcom v tom najužšom význame. Sme tí, ktorí išli svojimi cestami, podľa svojho bláznovstva. Stali sme sa odcudzenými Bohu. Stali sme sa nepriateľmi Bohu. Stali sme sa tými, ktorí pohrdli Bohom. Tými, ktorí si v Jeho očiach nezaslúžili nič dobré. Prekvapenie je v tom, že tieto hriešne bytosti zoberie, oživí ich spolu s Kristom a stanú sa z nich nové stvorenia. Vyhlási ich za svoje deti a povie: vám budem Otcom! Nie je to vznešené?

„*Aj vás, ktorí ste boli mŕtvi vo svojich previneniach a vo svojich hriechoch,*

v ktorých ste kedysi chodili podľa veku tohto sveta, podľa kniežata mocností povetria, ducha to, ktorý teraz pôsobí v synoch neposlušnosti, medzi ktorými sme kedysi aj my všetci obcovali v žiadostiach svojho tela robiac to, čo sa zachcievalo telu a myslím, a boli sme prírodou detmi hnevu ako aj ostatní. Ale Boh súc bohatý v milosrdenstve pre mnohú svoju lásku, ktorou nás zamiloval, aj keď sme boli mŕtvi v previneniach, spolu nás oživil s Kristom“ (Efezským 2:1-5). To bol presne náš stav: mŕtvi vo svojich previneniach a vo svojich hriechoch. Chodili sme podľa veku tohto sveta. Nie podľa Boha, ale podľa kniežata mocností povetria, to znamená podľa diabla. Boli sme synmi neposlušnosti, medzi ktorými sme kedysi aj my všetci obcovali, podľa žiadostí svojho tela. To bol náš stav. „Ale Boh súc bohatý v milosrdenstve pre mnohú svoju lásku, ktorou si nás zamiloval, keď sme boli mŕtvi v previneniach spolu nás oživil s Kristom“ (verš 4). Oživil duchovne mŕtvych.

Tá najväčšia mŕtvola, aká existuje na tomto svete, nie je mŕtvola fyzická, ale duchovná. Boh sa tým, ktorých oživil, stal Otcom. Kto by to povedal? Je to najmenej očakávaná vec. Citujeme verše z Jánovho evanjelia: „Lebo tak miloval Boh svet...“ (Ján 3:16). Je nepochopiteľné, ako svätý Boh mohol milovať prevrátený svet, ktorý sa od neho odvrátil. Pod svetom sa tu myslí hriechna ľudská rasa. Ako končí druhá kapitola listu Efezským? Táto celá stať hovorí o blízkosti v Kristovi: „Ale teraz v Kristu Ježišu vy, ktorí ste boli kedysi ďalekí stali ste sa blízky v krvi Kristovej“ (2:13); „prišiel a zvestoval pokoj vám ďalekým a pokoj blízky“ (verš 17) a „lebo skrze

neho máme prístup oboji v jednom Duchu k Otcovi“ (verš 18). Kristus prišiel a zvestoval pokoj a skrze Neho máme prístup k Otcovi. Celá naša cesta skončí pri Otcovi. Vidíme tú cestu?

Môžeme vyznať: Božie otcovstvo je najvznešenejšie, pretože ukázalo najväčšiu ľútosť nad hriešnikmi a priviedlo nás do najbližšieho vzťahu s Bohom. Boli sme v postavení, v ktorom sme nemali nádej na zmenu. Apoštol Peter to vyjadruje slovami: „ktorí ste kedysi neboli ani ľuďom, ale teraz ste ľud Boží; ktorí ste neboli dostali milosrdenstva, ale teraz ste dostali milosrdenstvo“ (1. Petrov 2:10). Peter vyjadruje tento rozmer: Neboli ste nič, teraz ste ľuďom. Nielen ľuďom, ale ľud Boží v pravom slova zmysle. Vieme povedať, že ľud Boží sú tí, ktorí sú Jeho synovia. Ktorí ste neboli dostali milosrdenstva, ale teraz ste dostali milosrdenstva. Na čo to poukazuje, ak nie na vznešenosť Božieho otcovstva k tým, ktorí sú Jeho v Kristovi? Neočakávané, prekvapujúce a všetko presahujúce! Keď v modlitbe povieš *náš Otče*, spomeň si na to, čím si bol.

Vznešenosť Božieho otcovstva je ďalej v tom, ako toto otcovstvo k nám prichádza. Ako vlastne prichádzame k tomuto otcovstvu? Odpoveď je: cez Pána Ježiša Krista. „Boha nikto nikdy nevidel, ale jednorodený syn, ktorý je v lone Otcovom, On nám ho vysvetlil“ (Ján 1:18). O Božom otcovstve bez Ježiša Krista nevieme úplne nič. Môžeme si niečo o tom prečítať, ale skúsenostne a hlboko o Božom otcovstve bez Ježiša Krista nevieme nič. Nikto sa nestal Bohu Otcovi synom bez Ježiša Krista. Tento verš učí dve veci. Božie otcovstvo a Jeho zjavenie je sprostredkované

jedine cez Ježiša Krista. A druhá vec: Ježiš Kristus je ten, ktorý Otca pozná najlepšie, pretože celú večnosť mu bol najbližšie. Je jednej podstaty s Ním. Má s Ním unikátny synovský vzťah. Keď sa zamyslíme na tým, že Božie otcovstvo prichádza cez Ježiša Krista, uvedomíme si, že toto otcovstvo je vznešené. Prečo? Pretože tajomstvo pobožnosti je toto: *Boh zjavený v tele* (1. Tim 3:16).

Keď učeníci boli s Pánom, Filip mu povedal: „*Pane ukáž nám Otca a bude nám dost'*“ (Ján 14:8). Pán Ježiš Kristus mu odpovedal: „*Filip, kto mňa videl, videl Otca*“ (Ján 14:9). Aj z tohto verša vidíme sprostredkovanie otcovského vzťahu cez Ježiša Krista, cez jedinečného Syna. Preto je tento vzťah vznešený tak, ako je vznešený Jeho syn. Preto môžeme povedať, že Božie otcovstvo je pre nás mimoriadne vzácne a jedinečne vznešené.

Ďalší dôvod, prečo je Božie otcovstvo vznešené, je ten, že toto otcovstvo je skutočné. „*A naše obecnosť je s Otcom a Jeho Synom, Ježišom Kristom*“ (1. Jánov 1:3). Ján úplne smelo prehlasuje, že máme spoločenstvo s Otcom. Niet o tom žiadnych pochyb. Je to realita, v ktorej stojíme. Naše spoločenstvo je s Otcom. Aj keď nie vždy to tak prežívame, nie vždy to tak vnímame. Ale táto pravda pevne stojí: keď sme v Kristovi, Boh je naším Otcom a naše spoločenstvo je s Otcom cez Ježiša Krista. Súčasne naše spoločenstvo je aj s Ježišom Kristom a súčasne podľa listu Korintským (2. Ko 13:14), je aj so Svätým Duchom. Ale dnes sa zameriavame na spoločenstvo s Otcom.

Ježiš Kristus je skutočný Boh, je skutočný človek a je skutočne stotožnený so svojím ľudom. „... a nazvú jeho meno

Immanuel, čo je preložené: S nami Boh“ (Matúš 1:23); „*Ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta*“ (Matúš 28:20). Preto naše spoločenstvo s Otcom je skutočné.

Niekedy, keď povieme *naš Otče*, ako keby sme si neuvedomovali túto realitu. Pamätaj na to, že keď povieš *naš Otče*, v nebesiach stojí Boží Syn, ktorý je skutočný a prihovára sa za nás. Postaví sa a povie: to sú moji bratia, to sú tí, ktorých som nám vykúpil svojou krvou. On zdokonalí naše modlitby, urobí ich Bohu plne prijateľné a my vieme, že naše spoločenstvo s Otcom je skutočné. K Otcovi potrebujeme pristúpiť s jednoduchou vierou, skrze Krista. A keď sa modlíš, chod' s vedomím, že ťa Boh skutočne počuje. A toto je vznešené na spoločenstve s Otcom a vznešené je preto, lebo Jeho otcovstvo je skutočné.

Vznešenosť a charakter Božieho otcovstva môžeme vidieť aj zo vznešenosti nášho synovstva. Naše synovstvo je vznešené: „*A ak detmi, teda aj dedičmi, dedičmi Božími a spoludedičmi Kristovými*“ (Rímskym 8:17). Krásne slová, ktoré prenikajú celou Bibliou. Aké vznešené je byť Božím dieťaťom! Ale teraz nehovoríme o našom synovstve, hovoríme o Božom otcovstve. Medzi Božím otcovstvom a naším synovstvom je však vzťah. Keď my sme jeho synmi, On je naším Otcom a opačne. Ak On je naším Otcom, my sme Jeho synmi. Božie otcovstvo a Božie synovstvo existuje súčasne. Predsa však je tu niečo, v čom sa líšia. A to, v čom sa líšia, je, že naše synovstvo vyplýva z Božieho otcovstva a nie naopak. Stali sme sa synmi preto, lebo On sa stal naším Otcom. Nie opačne. Za naše synovstvo vďačíme Božiemu

otcovstvu. Je to Boh, ktorý nás splodil (Ján 1:13). Aj v normálnom živote je to otec, ktorý splodí syna, nie opačne. Všetky výsady, ktoré ako synovia máme a chválime sa nimi, ukazujú na vznešenosť Božieho otcovstva.

Kedykoľvek budeš čítať texty hovoriace o výsadách Božích synov, skloň svoju hlavu a povedz: *Otče náš, Tebe vďačím za túto vznešenú výsadu.* Lebo On dal právo a moc, aby sme sa menovali Božími deťmi. *Otče, Ty si mi dal právo pristúpiť pred Tvoj trón a mať Ťa za Otca.* Apoštol Ján píše: „*Pozrite, akú lásku dal nám Otec, aby sme sa volali Božími deťmi; a nimi sme*“ (1. Jána 3:1); „*My milujeme, lebo On nás miloval ako prvý*“ (1. Jána 4:19). Všetky biblické texty ukazujú na pravdu, že synovstvo je odvodené od Božieho otcovstva.

Vznešenosť Božieho otcovstva môžeme ďalej vidieť z blahodarných účinkov, ktorými sa toto otcovstvo prejavuje v našich životoch. Inými slovami: Môžeme ho vidieť z účinku, ktorý na nás má. V Žalme 73 vo verši 25 je uvedené: „*Koho by som mal na nebi, popri tebe nemám v nikom záľuby na zemi*“. Prečo žalmista môže povedať takéto slová? Preto, lebo v Bohu našiel všetko, čo potrebuje a zistil, ako blahodarne to na jeho život pôsobí. Rovnako aj nám ani jednu jedinou časť Božieho otcovstva nenahradí nič na tejto Zemi a nič na nebi. Anjeli otcovstvo nenahradia. Keby sme nemali Božie otcovstvo, nie sme nič a nemali by sme nič. Naše duše by neboli naplnené. Žalmista hovorí: Ty máš všetko, čo potrebujem, u Teba to viem nájsť. „*Moje telo i moje srdce hynie, ale skalou môjho srdca a mojím dielom je Boh na veky*“ (Žalm 73:26). Mnohí z nás

sme nespokojní, lebo nepoznáme toho veľa z Božieho otcovstva, ale usilujme sa ho viac spoznávať.

Ďalšou stránkou Božieho otcovstva je jeho nevyčerpatelnosť a aj tá ukazuje na vznešenosť, ktorú toto otcovstvo má. „*Všetky moje pramene sú v Tebe*“ (Žalm 87:7). V Žalme 104:29 je napísané: „*Keď skrývaš svoju tvár, desia sa; keď odnímaš ich ducha, mrú a navracajú sa k svojomu prachu*“ (toto síce nie je priamo hovorené na Božie otcovstvo v kontexte spásených, ale skôr na stvorenstvo, ale text to vyjadruje úplne rovnakým princípom). Keď skrývaš svoju tvár, desia sa. Nie je to tak aj v našom živote? Ak Boh skryje svoju tvár, odíde nám radosť, príde strach, neistota. A keď Boh ukáže svoju tvár, žiarime šťastím, radosťou, pretože pôsobia na nás blahodárne účinky Jeho otcovstva.

Keď vieme, že Boh je naším Otcom, bežme k Nemu, pretože u Neho nájdeme všetky blahodárne a nádherné účinky, ktoré ukazujú na vznešenosť tohto vzťahu. Keď povieš: *Otče náš, očakávaj právom, že ti je všetkým. Otče, buď mi všetkým a naplň všetko, čo potrebuje byť v mojom živote naplnené. Dôverujem, že Ty vieš všetko a urobíš pre mňa to najlepšie a najmúdrejšie. Chválim Ťa za blahodárne účinky, ktoré na mňa máš, že som Tvojím dieťaťom a že Ty si mi Otcom.* Pretože duša vie, čo ju naozaj plní spokojnosťou.

Božie otcovstvo je vznešené a charakter Jeho otcovstva je vznešený aj preto, lebo má perspektívu. Nie je to dočasné otcovstvo, ktoré raz skončí. „*Milovaní, teraz sme deťmi Božími. A ešte sa neukázalo, čo budeme, ale vieme, že keď sa ukáže, budeme Jemu podobní*“

(1. Jánov 3:2). Uvidíme Ho, aký je. Pavol v liste Korintským píše: „*Teraz vidíme veci ako keby v zrkadle*“ (1. Kor 13:12). V liste Rímskym sa píše, že stvorenstvo čaká na zjavenie Božích synov (Rim 8:19). Toto je budúcnosť tých, ktorých Otcom je Boh.

Keď sa modlíme, ako často pozeráme dopredu? Potrebujeme sa dívať dopredu, pretože sa nám zdá, že zápasy, skúšky, boje, ktoré tu zažívame, sú niečo, čo stále s nami má byť a stále bude, ale nie je to pravda. Boh, ktorý sa nám stal Otcom cez Ježiša Krista, jedného dňa všetko zmení.

Keď povieš *náš Otče*, očakávaj, že raz ti tento vzťah bude bližší skúsenostne ako je dnes. Povedz: očakávam, že Ty mi budeš Otcom aj po mojej fyzickej smrti. Toto je ďalšia stránka vznešenosti Božieho otcovstva. Zemskí otcovia nás opúšťajú. Ale nebeský Otec nás neopustí nikdy. „*Lebo on povedal: Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím*“ (Židom 13:5).

Vidíme, že Božie otcovstvo je vznešené vo svojom charaktere a nemať toto otcovstvo, je najväčšia strata, akú človek môže mať na tejto Zemi a druhá najväčšia, akú bude mať, je potom po smrti. Čo to znamená? Ak dnes nevieš povedať *náš Otče*, lebo si sa nezmieril s Bohom cez Ježiša Krista, si človek, ktorý by mal o sebe zmýšľať veľmi zúfalo, pretože ako ide deň za dňom a žiješ bez Boha, prichádzaš o požehnanie, ktoré by si s Ním mohol mať. Deň za dňom sa ti približuje ešte horší deň. V takomto prípade Boh je tvojím sudcom, ale nie Otcom. Potrebuješ mať pred očami, že jedného dňa zomrieš a budeš musieť trpieť naveky za svoje hriechy. Nemať

Boha za Otca je tá najhoršia vec na tejto Zemi, pretože v takomto prípade nemáš nič. Keď nemáš Boha za Otca, nemáš Syna za Spasiteľa, nemáš Ducha ako toho, ktorý ťa znovuzrodil, ktorý ťa obživuje a posväcuje.

Charakter Božieho otcovstva je vznešený a tragédia kresťanského života je, ak kresťan toto otcovstvo zo svojej skúsenosti málo pozná. Je smutné, keď sa kresťan ohliadne späť na svoj život a skonštatuje, že z Božieho otcovstva poznal veľmi málo, pretože mnohé týždne Ho nehládal, nebýval s Ním v komôrke, neslúžil mu ako Otcovi a výsledkom toho všetkého je, že málo z tohto otcovstva v živote zakúsil. Kiež by o nás platilo to, čo je napísané o Abrahámovi, ktorý chodil s Bohom a bol Božím priateľom. Dbajme na svoje priority, aby sme sa ničím nenechali obráť o skúsenosť Božieho otcovstva a nestrácali spoločenstvo s Ním. Všetko iné má byť pre nás druhoradé. Teraz, dnes večer, zajtra ráno, chcem byť so svojím Otcom. Chcem s Ním hovoriť a chcem Ho poslúchať.

Ak viem povedať, že Boh je mojím Otcom, znamená to, že neexistuje dôvod si zúfať. Existujú dôvody a chvíle, kedy plačem, kedy sa trápim, kedy sa cítim úplne zdrvený, ale neexistuje dôvod na malomyselnosť a zúfalstvo, pretože Boh je mojím Otcom a Jeho Otcovstvo je vznešené a všetko presahujúce. Nezúfaj si, keď máš Otca v nebi. Čímkol'vek ideš, Otec ti je bližšie, ako si myslíš. Je k tebe láskavejší, ako by si očakával. Je vernejší, ako ty Jemu. Nech ťa toto povzbudzuje prichádzať k Nemu a povedať: *Náš Otče*.

Život uprostred skúšok

Považujte to za každú radosť, moji bratia, keď na okolo upádate do rôznych pokušení¹
Jakub 1:2

Častá otázka v osobnom živote veriaceho, ale aj v živote kresťanského spoločenstva je: *Ako stáť uprostred skúšok, ktoré do nášho života prichádzajú? Lebo nie je to tak, že veriaci, kresťania, sú vyňatí spod skúšok, ale práve naopak, často sú skúšaní omnoho viac ako neveriaci. Častokrát si ich diabol vyžiada, aby boli preosiati (Lukáš 22:31). V tomto článku uvažujeme nad otázkou „Ako žiť uprostred skúšok?“ podľa prvej kapitoly listu Jakuba. Pozrieme sa na rady, ako sa ku skúškam postaviť, ktoré dáva skúsený starší – pilier Jeruzalemského zboru.*

List Jakuba je písaný pre veriacich v Ježiša Krista, ktorí sú rozptýlení v diaspore a trpia v dôsledku rôzneho druhu prenasledovania a tlaku. Z listu vidíme, že sa v ňom opakuje myšlienka skúšok, preskúšani, pokúšania a rôznych situácií, kedy veriaci sú pokúšaní v reči, v skutku – aby nerobili to, čo majú, a pod. Ale nachádzame v ňom aj myšlienku dokázania sa.

List je písaný veriacim, ktorí trpia. To, že kresťania často trpia, ukazujú aj ďalšie listy, napríklad list Židom, listy Korintským, list Petra. Čítame, že kresťania trpia a sú skúšaní. Preto by sme nemali očakávať, že práve my budeme z utrpení vyňatí. Nebudeme! Pavol píše, že cez mnohé súženia *musíme* vojsť do Božieho kráľovstva (Sk 14:22). Súženia – to sú časy, kedy sa naša viera znovu a znovu preskúšava a dokazuje.

Obstátie v skúškach sa nedeje automaticky, a preto v nich potrebujeme zaujať správne biblické postoje. Jakub chce povzbudiť veriacich a pomôcť im

správne stáť uprostred skúšok, v ktorých sa nachádzajú (verš 1), pretože potrebujú v nich obstáť. Vo svojom liste dáva rady, ako žiť uprostred skúšok a obstáť. Tieto rady potrebujeme aj dnes do každej životnej situácie, v ktorej sme skúšaní.

Výsledok skúšky má byť preskúšanosť alebo dokázanosť. Hovorí o tom verš: *„Považujte to za každú radosť, moji bratia, keď na okolo upádate do rôznych pokušení, vediac, že dokázanosť vašej viery pôsobí trpezlivosť“* (1:2-3).

Čo sa v skúškach preskúšava a dokazuje? Je to viera, ktorá sa skúša a ktorá sa dokáže alebo nedokáže. Podobenstvo o štvorakej pôde (Marek 4:1-20) hovorí, že budú aj takí, ktorí keď prídu do skúšky a trápenia, odstúpia od viery a teda ich viera sa neukáže ako pravá. Keď sme reálne pokúšaní aj naše nebezpečenstvo stroskotať vo viere sa stáva reálne. Preto Jakubove rady dané Svätým Duchom sú životne dôležité.

¹ Slovo pokušenia v pôvodnom texte je to isté ako skúšky. Vo veršoch 1 až 12 je ho vhodné preložiť ako skúšky, vo veršoch 13-14 ako pokušenia (pozri Nová Bible Kralická).

Prvá rada sa nachádza vo verši 2: „Považujte to za každú radosť, moji bratia“. A znie: *Maj ku skúškam správny postoj*. Neznášame skúšky a snažíme sa im zďaleka vyhnúť, ale Boh nás v živote vovedie do skúšok a Písmo hovorí: „Považuj to za každú radosť“. Zdá sa to úplne šokujúce! Máme považovať za každú radosť to, že sme v hroznej skúške? Jakub hovorí: „Áno, zmeň svoje zmýšľanie o skúškach, považuj každú skúšku za radosť“. Prečo? Pretože skúška, ktorá prišla, nie je náhodná udalosť. Má svoj zámer, lebo vo verši tri je uvedené: „*vediac, že dokázanosť vašej viery pôsobí trpezlivosť*“. Boh cez skúšku, keď sa dokáže naša viera, ničो v nás vypôsobuje. To, že Boh cez skúšku ničो v našom živote robí, si bežne neuvedomujeme a zdá sa, že sa nám stalo všetko zlé. Ale Boh cez skúšku v nás vypôsobuje *trpezlivosť*, alebo inými slovami: *vytrvalosť* alebo *zotrvávanie*.

Vytrvalosť, vyjadrené pozitívne, znamená, že som stály, pevný, idúci vpred. Boh nás postavil do skúšky na to, aby práve toto požehnanie bolo v našom živote ňou vypôsobené: budeš pevnejší, budeš viac nasmerovaný na Pána a budeš kráčať vpred. Vyjadrené negatívne: Čo je opak vytrvalosti? Rezignácia, vzdanie sa, povedanie: Ja ďalej nejdem. Jakub chce, aby sme si uvedomili, že výsledkom skúšky, v ktorej sme, nech je akákoľvek, je to, že budeme viac trpezliví, že budeme vytrvalejší, že budeme pevnejší a pôjdeme lepšie vpred. „*Dokázanosť vašej viery pôsobí trpezlivosť*“ A to je dôvod na veľkú radosť. Našu radosť uprostred skúšok teda nevyvodzujeme z bolesti, ktorú v nich cítime, ale so zámeru, ktorý im Boh dopredu určil pre nás. Takže naše

skúšky nie sú náhodné, ale sú zmysluplné, majú svoj cieľ, sú pod správou Boha a sú v jeho pláne pre náš život.

Spomeňme si na Jozefa, Jakubovho syna. Kto by bol tušil, že Boh ho postaví do tej situácie (skúšky) preto, aby ho raz použil na záchranu svojej rodiny a na to, aby sa izraelský národ rozrástol. Jozef sa mohol pýtať: Aké má Boh úmysly, o čo mu ide, keď ma hodili do cisterny a potom neprávom do väzenia? Ale v Božom pláne táto skúška mala cieľ a zmysel. Rovnako to bolo aj s Jóbom. Jób netušil, prečo sa veci diali tak, ako sa diali a prečo prišla naňho všetka tá pohroma. Nemal zodpovedané svoje otázky. A ani my nemusíme mať vo svojich skúškach zodpovedané otázky, ale môžeme sa radovať a povedať: viem, že Boh vedie túto skúšku smerom, aby moja viera bola preskúšaná a aby som z nej vyšiel ako ten, ktorý bude pevnejšie zotrvať a vytrvať vo vzťahu s Ním. Nevieme, prečo skúška prišla, nevidíme jej koniec, ale vieme, že sa môžeme radovať, lebo skúška je v rukách nášho Boha a má za cieľ urobiť mi dobre v mojom živote.

Po skúškach často zožneme väčšiu úrodu, ako by sme očakávali, pretože Boh mení skúšky na požehnanie. Spomeňme si na Jóba: prichádza o všetko – obrovská skúška a potom obrovská úroda. Získal ďaleko viac, ako mal pred skúškou. To isté Jozef v Egypte: obrovská skúška a potom obrovská úroda. Učenci v čase skúšky (keď Pán je vydaný na smrť) sú rozptýlení, trasú sa: Čo bude s nami ďalej? Ako pôjdu veci ďalej? Ale potom po vzkriesení a po Letniciach obrovská úroda. Pamätajme: často krát skúšky predchádzajú veľkú úrodu, ktorá by inak nemohla prísť.

Skúšky nás dokonca prečisťujú. V prvom liste Petra, v prvej kapitole v šiestom až siedmom verši čítame: „*v čom to plesáte, málo teraz, ak je kedy potrebné, rmútiac sa v rozličných pokušeníach...* (Peter hovorí to, čo je v Jakubovi: máte zármutok v rozličných skúškach)... *aby dokázanie sa vašej viery...* (Peter píše rovnako ako Jakub)... *o mnoho cennejšie nad zlato, ktoré hynie, ale sa ohňom skúša, bolo vám nájsené na chválu...* Zlato sa ohňom skúša, vyplavuje sa z neho troska, až nakoniec zostane čistejšie zlato.

Takéto niečo sa deje v skúškach s našou vierou. Výsledkom skúšok je čistejšia, vrúcnejšia viera a pevnejšie primknutie sa ku Kristovi, a preto pevnejšia trpezlivosť a vytrvávanie, ako je napísané vo verši štyri: „*A trpezlivosť nech má dokonalý skutok, aby ste boli dokonalí a celí, nemajúci ste v ničom nedostatku*“. Tento verš uvádza, čo je výsledok trpezlivosti: trpezlivosť „nech má“. Trpezlivosť a vytrvalosť vedú k dokonalému skutku alebo dokonalému výsledku. Môžeme toto parafrázovať: trpezlivosť nech má dokonalé ovocie. Toto je to, čo príde po skúške. Stávame sa celí dokonalí a nemajúci v ničom nedostatku. Boh cez skúšku, inými slovami, robí s nami tak ako v medicíne. Robí s nami niečo dobré a Jakub radí: maj správny pohľad na skúšky, v ktorých si. Neupadaj do depresie a zúfalstva kvôli tomu, že si v skúške. Nevzdávaj sa kvôli tomu, že si v skúške. Boh vie, čo robí, keď si v skúške. Môžeš vedieť, že na konci skúšky, keď sa dokážeš, bude tvoja viera prečistená, budeš vytrvavejší, a zdokonalený, „nemajúci v ničom nedostatku“.

Nestačí však mať len správny pohľad na skúšky. V skúškach *buďme aktívni*. Vo

veršoch päť až osem máme napísané, že uprostred skúšky potrebujeme niečo robiť: „*A ak sa niekomu z vás nedostáva múdrosti, nech prosí od Boha, ktorý dáva prasto všetkým a nevyčítuje a bude mu daná*“ (verš 5). Tu je napísané, že si máme prosiť o múdrosť. Uprostred skúšky často prideme do bodu, kedy sa nám zdá, že zo situácie nie je východisko, zdá sa, že všetky dvere východísk sú zavreté. Viete prečo? Aby nás Boh naučil závislosti na ňom cez modlitbu. Jakub nás povzbudzuje: teraz sa chce Boh dokázať a ty teraz potrebuješ prosiť Boha o múdrosť. Čo je múdrosťou v čase skúšky?

Múdrosť vyžaduje správne poznanie, ale súčasne múdrosť je ešte niečo viac. Ide o to, aby toto poznanie bolo správne aplikované do situácie, v ktorej som. To je moja zodpovednosť – mať poznanie o veci. Prosme si o múdrosť, nehádzme hneď flintu do žita a nehovorme: niet východiska, preto končím. Nie! Boh dáva východisko z každej skúšky, z každého pokušenia, ktoré nás zachvátilo. Tento sľub máme v liste Korinským (1. Ko 10:13). Keď si v skúške, povedz si: Existuje východisko. Ja ho nevidím, ale Boh ho pozná. Boh nás povzbudzuje modliť sa za múdrosť slovami sľubu, že tí, ktorí Ho prosia, ju aj dostávajú. Boh dáva všetkým, štedro a nevyčítuje. Čo znamená to „*nevyčítuje*“? Že keď prichádzame k Nemu prosiť o pomoc a pýtať si múdrosť, tak nám to nebude vyčítat ako niečo zlé, či nedospelé, ale dá múdrosť, ktorú práve potrebujeme.

Jakub ďalej píše: „*Ale nech prosí vo viere nič nepochybujúc; lebo ten, kto pochybuje sa podobá morskej vlně, hnanej a zmietanej vetrom*“ (verš 6). Jakub radí:

„keď prosíš Boha, rob to vážne“. Nebuď muž dvojakej mysle. Mohli by sme povedať: „nebuď dvojmyselný“. Znamená to, aby predstúpenie pred Boha nebola ako jedna z možností v zmysle: „už mám svoj plán ako veci urobiť, ale ako poistku skúsím aj Boha, nech aj on mi dá nejakú múdrosť, keby moja zlyhala“. Nie! Musíš ísť k Nemu s postojom túžby závisieť na ňom vo viere a nemať svoje alternatívne riešenie nezávislé od Boha. Verím, že toto je presne to, na čo Jakub myslí. Lebo inak, keď máš takýto druh zmýšľania (svoju alternatívu), si ako vlna, ktorá sa pohybuje hore-dole. Potrebujeme prísť za Bohom, žiadať a prosieť Ho vo viere: Otče, daj mi múdrosť v tejto skúške, daj mi východisko, daj mi riešenie. Nechod' nikdy k Bohu s tým, že ty už máš múdrosť a Boh nech ti len poskytne inú alternatívu a ty si potom vyberieš. Nie! Prichádzaj k Bohu v pokore: Otče, prosím o Tvoje riešenie.

Verš deväť: *„A ponížený brat nech sa chváli svojou vysokosťou“* (alebo: brat v nízkom postavení nech sa chváli svojou vysokosťou). Ďalšia rada sa dá zhrnúť do slov: *maj reálny pohľad na seba a na svet okolo teba a na budúcnosť*. Maj reálny pohľad uprostred skúšok.

Uprostred skúšok máme tendenciu vidieť veci prehnané, nafúknuté, alebo ich podceňiť. Obvykle nevidíme veci tak reálne, ako sú. Máme chudobného brata v nízkom postavení, ubiedeného, možno zneužívaného svojimi zamestnávateľmi. A on sa začne tým trápiť, začne o sebe zmýšľať tak, ako o ňom Boh nezmysla. Začne sa porovnávať s inými, ktorí sa radujú, ktorí majú peniaze, majú mnohé veci, ktoré jemu chýbajú. Čo má tento brat robiť v tejto situácii?

Jakub dáva radu: „nech sa chváli svojou vysokosťou“. Toto neznamená, aby sa chvastal niečím, čo má sám v sebe, ale aby videl svoj život z Božej perspektívy: aj keď som v nízkom postavení, predsa sú veci, ktorými sa môžem chváliť. Mám viacej ako bohatý muž. Bohatý jedného dňa pomíne ako kvet trávy. Jedného dňa uvädne na svojich cestách, aj keď sa mu v živote teraz dobre darí. Ale ja mám výsostné postavenie, som Božie dieťa, stále mám Krista za Spasiteľa, Jeho krv, čo ma obmýva z mojich hriechov, Jeho vernosť, Jeho príhovornú modlitbu, Jeho sľuby. Všetko toto stále mám. Jeho blízkosť, ktorú mi zaslúbil. Aj keď ju často necítim a v čase skúšok je to veľmi ťažké, všetko toto napriek tomu mám.

Je vždy udivujúce vidieť ľudí, ktorí zdravotne veľmi trpia a predsa sú šťastní, že majú Pána, a ako im to postačuje. Vedia sa chváliť Pánom. Majme v skúškach reálny pohľad na seba, na svet a na budúcnosť.

Verš dvanásť: *„Blahoslavený muž, ktorý znáša pokiaľ, lebo keď bude skúšený a dokáže sa, dostane korunu života, ktorú Pán zaslúbil tým, ktorí ho milujú“*. Skúška často krát bolí. Je to, ako keď ma niekto niečím páli. Často krát je to vyslovene, ako keď ideme cez oheň a všetko páli. Text hovorí: keď to znesieš a dokážeš sa, dostaneš korunu života – a to je budúcnosť. Pamätaj, že *skúšky nie sú navždy*. Možno ťa čaká veľa skúšok, ale jedna vec je istá: keď to znesieš, je ti pripravená koruna života, ktorú Pán zaslúbil tým, ktorí Ho milujú. Je to poctenie, ktoré Pán dáva tým, ktorí znášajú skúšky. A tak teda, ako budeš o sebe zmýšľať v časoch skúšok? Aký budeš mať pohľad na

seba? Som blahoslavený, keď znášam skúšky, lebo tak píše Jakub. Blahoslavení teda nie sú len tí, ktorí sú chudobní duchom. Blahoslavení nie sú len tí, čo sú milosrdní (Matúš piata kapitola), ale blahoslavení, podľa Biblie, sú aj tí, ktorí znášajú skúšky a dokážu sa. Pamätajme na to, majme reálny pohľad na veci, na problémy a na skúšky.

Skúšky sa niekedy môžu stať pôdou pre pokušenie. Veľmi dôležitá lekcia je: „*Nech nikto nehovorí, keď je pokúšaný, že vraj pokúšaný som pokušením od Boha, lebo veď Boha nemožno pokúšať na zlé a tiež ani On sám nepokúša nikoho*“ (verše 13). A tak v čase skúšok *nesmieme zmyšľať zle o Bohu* („*nech nikto nehovorí*“). Skúška sa nesmie stať pokušením obviňovať Boha napríklad z toho, že na nás zabudol, že nemá s nami dobré úmysly, a tak podobne. Text hovorí: „*nech nikto nehovorí, keď je pokúšaný, že vraj pokúšaný som od Boha*“. Nehovor to tak! Odhodme tú myšlienku hneď, ako zaklope na dvere nášho srdca. Boh nepokúša a Boha nemožno pokúšať.

Odpoveď na otázku *Prečo sú v mojom živote skúšky?* je dvojaká. Prvá odpoveď je, že pokušenia, ktoré v čase skúšky prichádzajú, prichádzajú z mojej hriechnej prirodzenosti alebo od diavla alebo sveta. V čase skúšok sme vábení skočiť na niečo. Naša žiadostivosť, naša závisť, náš hnev, neumŕtvené veci v našom živote – to sú návnady hodené v čase skúšok. Sme náchylní na ne skočiť ako vyhladnutá ryba. Preto Jakub hovorí: „*každý je pokúšaný od svojej žiadosti, vyvlačovaný a vábený a potom žiadosť, keď počne, rodí hriech a hriech, keď je vykonaný, plodí smrť. Neblúd'te moji milovaní bratia*“ (verše 14 až 16).

Ak v čase skúšok hovorím: Boh ma pokúša, Boh sa proti mne postavil, tak zmyšľam zle o Bohu a blúdím. Odbíme túto myšlienku, kedykoľvek nám príde na myseľ. Boh je stále Bohom! Je dokonale dobrý a od Neho prichádza len každé dobré danie alebo údel, a každý dokonaly dar.

Verš osemnásť. „*A chcúc to tak, splodil nás slovom pravdy, aby sme boli akousi prvotinou Jeho stvorenia!*“ Ak nás Boh splodil slovom pravdy a urobil nás novým stvorením, potom je to zaiste ten najväčší dar, aký sme ako hriešnici mohli dostať skrze Pána Ježiša Krista. Boh, chcúc to tak, splodil nás slovom pravdy – *Boh nám už urobil to najlepšie*, a preto nemôžeme zmyšľať, že v čase skúšok sa k svojim znovuzrodeným obracia chrbtom.

Rada z veršov devätnásť až dvadsaťsedem sa dá zhrnúť nasledovne: *nespúšťaj sa v čase skúšky, ale počúvaj a ži Božie slovo*. Nespúšťaj sa! Spustiť sa znamená, že sa staneme apatickými, neostražiteľnými, necháme sa len tak niesť ako keby prúdom a na ničom nám už nezáleží. Ale máme napísané: „*Moji milovaní bratia, nech je každý človek rýchly počuť, pomalý hovoriť, pomalý do hnevu*“ (verš 19). Jakub dáva jasnú radu: počúvaj Božie slovo. Počúvaj, čo ti hovorí Boh, buď poslucháčom. V čase skúšok je veľa pokušení, ale buď pomalý hovoriť a buď pomalý do hnevu.

Ďalej je napísané: „*preto zložiac každú špinu a zbytok zlosti v tichej krotkosti prijmite vsadené slovo, ktoré má moc spasit' vaše duše*“ (verš 21). Prijmi vsadené slovo, nebúr sa proti Bohu, ale maj otvorené srdce pre Jeho slovo, ktoré má moc spasiť, zachrániť duše. Buďme

činiteľmi slova, nielen poslucháčmi. V čase skúšok máme tendenciu poľaviť, opustiť sa. Text Písma však hovorí: buď činiteľom slova, nebuď len poslucháčom, ktorý príde, počuje, a povie: počul som, rozumiem, ale nejdem nikde (pozri verš 22). Buď činiteľom slova, lebo ten bude blahoslavený vo svojom konaní. Buď človekom, ktorý sa oddá dobrému konaniu.

Jakub upozorňuje: *„Ak sa niekomu medzi vami zdá, že je nábožný a nedrží svojho jazyka na uzde, ale vodí svoje srdce, toho náboženstvo je márne“* (verš 26). V čase skúšok je tendencia len hovoriť o skúškach. Hovoriť, a hovoriť, a hovoriť! Ale pozor! Čisté náboženstvo, nepoškvrnené u Boha-Otca, je toto: *„navštevovať sirotu a vdovu v ich súžení a seba ostríhať v nepoškvrneného od sveta“* (verš 27).

Toto isto platí aj pre nás v čase skúšok. Ži čisté náboženstvo. Buď čistý

tak, ako sa Bohu páči. Slúž mu, choď ďalej, nezastavuj sa. Je to ťažké, je to veľmi náročné. Častokrát vyznávame: padli sme. Ale Jakub povzbudzuje: majte dobrý pohľad na skúšky. *Pokladajte to za každú radosť*, pretože skúšky majú zmysel, majú svoj cieľ a ich výsledok pre nás je úžasný. Prosme si o múdrosť, upnime sa na Boha. Buďme závislí na ňom, majme v skúškach reálny pohľad na seba, na svet a na budúcnosť. Dívajme sa dopredu na to, čo je pred nami. Neobviňujme Boha, nezmysľajme zle o Bohu. A nakoniec: Nespúšťajme sa, ale počúvajme slovo pravdy, ktoré nám Boh dal. Choďme vpred s tým, že je isté, že každá skúška raz skončí – či teraz alebo neskôr. A príde deň, keď Pán Ježiš Kristus položí na hlavu korunu života tým, ktorí v čase skúšok obstáli.

Nech Boh každému z nás dá milosť obstáť v skúškach.

Moje svedectvo

Narodil som sa v kresťanskej rodine, ale kresťanstvo pre mňa neznamenal veľa. Ako dieťa ma občas vzali do kostola, ale nič ma tam neoslovilo. Práve naopak, nechápal som, čo sa tam deje a aký to má zmysel. Nebolo vidno, že by sa ľudia z kostola od iných niečím odlišovali. Bola to pre nich skôr povinnosť, preto som ich mal prinajmenšom za čudákov. Náboženstvo bolo pre mňa čosi, čo do modernej doby nepatrí. Nevedel som, kto je to Boh, kto Ježiš Kristus a ani ma to nezaujímalo. Nechcel som o tom

nič počuť. Rozhodol som sa, že v Boha nebudem veriť. Súviselo to aj s ideológiou ateizmu, v tých časoch povinnou, a prezentovaním vedy ako odpovede na všetky životné otázky.

V škole som sa dobre učil a myslel som si, že si v živote vystačím s vlastnými silami. Vždy som sa snažil u ľudí dobre sa zapísať, a to väčšinou preto, lebo potom som si mohol dovoliť aj menšie priestupky bez následkov. Ale nerobil som si žiadne výčitky. Mal som veľa priateľov a bol som medzi nimi pre

svoje schopnosti uznávaný. Počas štúdia na vysokej škole sa tieto priateľstvá, samozrejme, najlepšie utvrdzovali pri alkohole a podobných veciach. Vôbec som nerozmýšľal nad tým, ako žijem a čo robím. Jednoducho som to chcel robiť.

Počas základnej vojenskej služby som si začal uvedomovať, že môj život nesmeruje tam, kam by som chcel, že nevyužívam svoje schopnosti tak, ako by som mohol. To ma začalo znepokojovať. V tom čase začali byť populárne rôzne psychotronické a okultné metódy. Dostal som sa k takejto literatúre a to vo mne vyvolalo vieru, že tu niečo ešte musí byť. Nejaká vyššia moc, ktorá nás ovláda a ktorá nám dáva silu a určité schopnosti. Ešte stále som odmietal Boha a ani som nechcel o ňom vedieť. Rozhodol som sa, že sa budem venovať Silvovej metóde, pretože sa mi zdala najpriateľnejšia pre moje chápanie.

Po vojenčine som nastúpil do zamestnania v Žiline a keďže som nechcel každý deň dochádzať, ubytoval som sa na internáte. Dostal som sa na izbu k jednému mladému mužovi. Keď som prišiel prvýkrát na izbu, on tam nebol, ale hneď som si všimol knihy na jeho poličke – Bibliu a rôznu kresťanskú literatúru. To vo mne vyvolalo pochybnosti, ako s ním budem vychádzať. Predstavoval som si, že sa bude päťkrát denne modlievať a venovať sa neviem akým náboženským obradom. Ale keď sme sa stretli, mal som úplne iný dojem. Bol to celkom normálny mladík, vyzeral veselo a šťastne. Aj on si všimol moju "duchovnú" literatúru a hneď mi začal svedčiť o Bohu. Nie takým spôsobom, ako som si doteraz predstavoval, ale ako o milujú-

com Otcovi, ktorý sa dobre stará o svoje deti. Bol som trochu prekvapený, ale Boha som ešte stále neprijal. Ale už som ho ani neodmietal. Občas som si požičal nejakú kresťanskú knihu a so záujmom som si ju prečítal. Najviac ma lákalo to, že na tomto človeku bolo niečo, čo som chcel aj ja – istota a radosť zo života. Začal som si tiež uvedomovať niečo, čo som si dovtedy ani nepripustil – skutočnosť, že som hriešny. A že s týmto hriechom sám nemôžem nič urobiť, len poprosiť Krista, ktorý za moje hriechy zomrel, aby ma od nich očistil.

V tom čase sa konala jedna evanjelizácia. Nikdy by ma nenapadlo ísť na takúto akciu. Teraz som však šiel a dokonca sám. Aj keď tam hovorili v podstate len to, čo som už vedel od svojho spolubývajúceho, zaujali ma svedectvá ľudí – ako Kristus zmenil ich životy. Keď na konci zaznela výzva, nech vystúpia tí, ktorí chcú prijať Ježiša Krista ako svojho osobného Spasiteľa, vystúpil som aj ja. Až som sa čudoval, ako som to mohol urobiť. Ale to už Boh pracoval na mne.

Naozaj začal postupne meniť môj život a ja som nikdy neolutoval svoje rozhodnutie. Zanechal som starý spôsob života, aj Silvovu metódu a rozhodol sa žiť pre Boha. Chvíľu mi síce trvalo, kým som sa zbavil všetkých starých zvykov, ale teraz viem, že sa už nikdy nechcem vrátiť späť. Boh naozaj zmenil môj život a umožnil mi využívať moje schopnosti na jeho dielo a jeho slávu. A navyše teraz viem, že ma čaká večný život v jeho kráľovstve so všetkými ľuďmi, ktorí takisto prijali zástupnú obeť Ježiša Krista a sú preto mojimi bratmi a sestrami.

Peter Fraňo

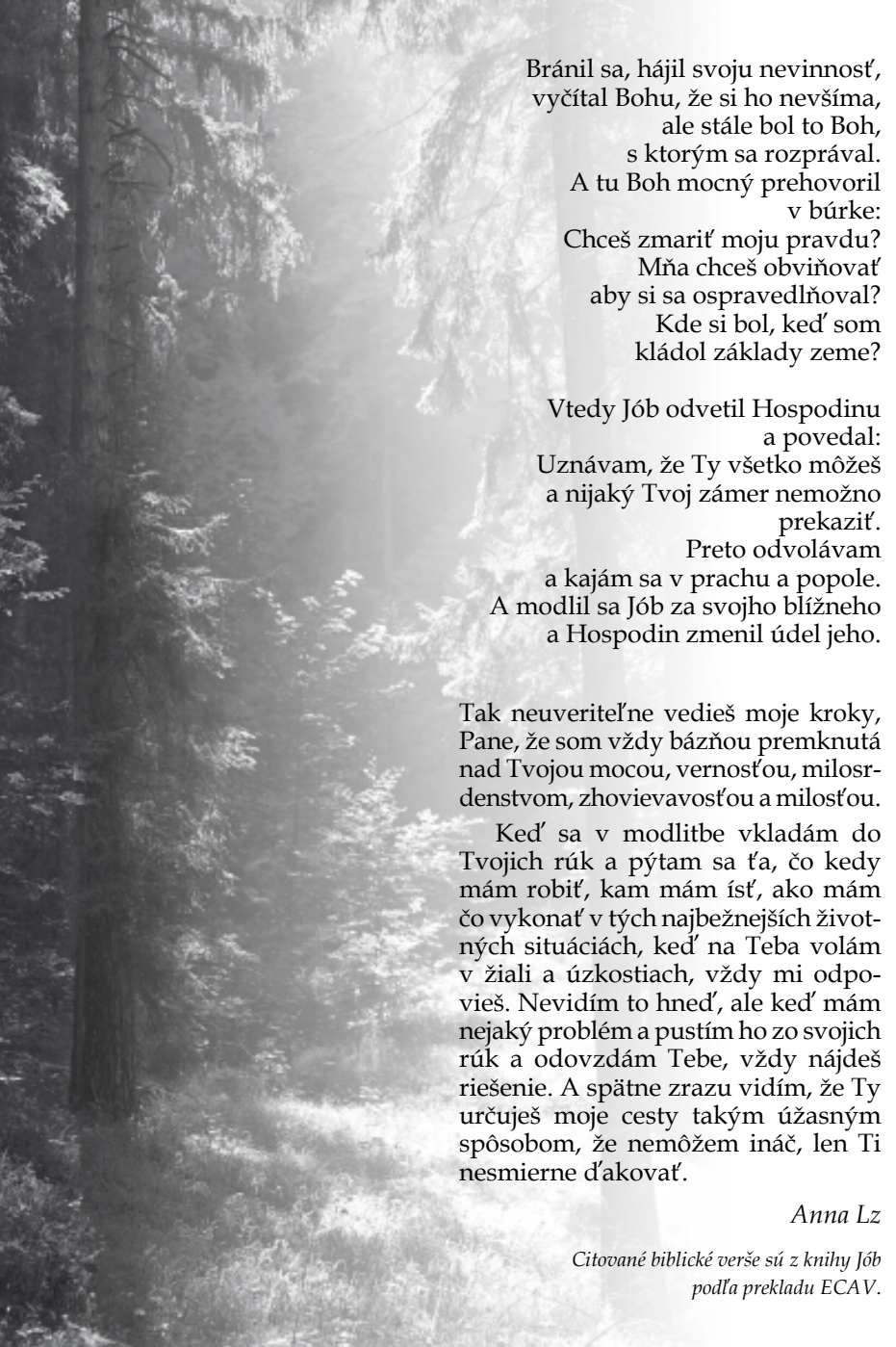
**Zmiluj sa nado mnou, Hospodine,
veď som zomdlený;
uzdrav ma, Hospodine,
lebo strnuli mi kosti,
i moja duša je preveľmi zdesená**

Žalm 6:2

Poznať chcem vôľu Tvoju, Pane,
a pýtam sa Ťa neustále:
Kade mám kráčať, ako žiť?
A keď mi ihneď nedáš odpoveď
a skúšky na mňa naložíš,
zmietam sa, desím, že si ma nevšímaš.
Namiesto prosby:
Navráť sa, Hospodine,
vysloboď mi dušu;
kladiem Ti výčitku:
Prečo to dopúšťaš?

Hoc moje súženie je len smeľ,
Jóba si kladiem pred oči,
čo preklial i deň svojho narodenia
a nemal odpočinku
a nemal pokoja
a vravel v úzkosti svojho ducha
a ponosoval sa so zatrpklou dušou:
Kiežby sa splnila moja žiadosť.
Kiežby sa ľúbilo Bohu
rozmliaždiť ma,
vystrieť ruku a odrezať mi niť života.

Útočila na neho jeho žena:
Rúhaj sa a zomri! riekla.
No Jóbova odpoveď znela:
Dobré prijímame od Boha
a zlé by sme nemali prijímať?
Svojimi rečami i jeho priatelia
na Jóba útočili, že je namyslený,
že odstrániť má svoje neprávosti,
k Bohu sa navrátiť pokorený.
Súdili Jóba i Bohu chceli byť sudcami,
no Jób oponoval:
Veď On nie je človek ako ja,
aby Mu povedal: Poďme spolu na súd.

Bránil sa, hájil svoju nevinnosť,
vyčítal Bohu, že si ho nevšíma,
ale stále bol to Boh,
s ktorým sa rozprával.
A tu Boh mocný prehovoril
v búrke:
Chceš zmariť moju pravdu?
Mňa chceš obviňovať
aby si sa ospravedlňoval?
Kde si bol, keď som
kládol základy zeme?

Vtedy Jób odvetil Hospodinu
a povedal:
Uznávam, že Ty všetko môžeš
a nijaký Tvoj zámer nemožno
prekaziť.
Preto odvolávam
a kajám sa v prachu a popole.
A modlil sa Jób za svojho blížneho
a Hospodin zmenil údel jeho.

Tak neuveriteľne vedieš moje kroky,
Pane, že som vždy bázňou premknutá
nad Tvojou mocou, vernosťou, milosr-
denstvom, zhovievavosťou a milosťou.

Keď sa v modlitbe vkladám do
Tvojich rúk a pýtam sa ťa, čo kedy
mám robiť, kam mám ísť, ako mám
čo vykonať v tých najbežnejších život-
ných situáciách, keď na Teba volám
v žiali a úzkostiach, vždy mi odpo-
vieš. Nevidím to hneď, ale keď mám
nejaký problém a pustím ho zo svojich
rúk a odovzdám Tebe, vždy nájdeš
riešenie. A spätne zrazu vidím, že Ty
určuješ moje cesty takým úžasným
spôsobom, že nemôžem ináč, len Ti
nesmierne ďakovať.

Anna Lz

*Citované biblické verše sú z knihy Jób
podľa prekladu ECAV.*

Kniha Žalmov

Keď študujeme rôzne knihy Biblie, niekedy nám na ne chýba pohľad zhora, nadhľad, a preto sa môže stať, že nám unikne podstata. Všimneme si detaily, ale unikne nám celý obraz, panoráma kníh a možno mnohé veľké doktríny, ktoré sú v nich zaznamenané. Stáva sa, že po rokoch, keď vnímame knihu z nadhľadu, zrazu uvidíme veci, ktoré sme nikdy pred tým nevideli.

V tomto článku si chceme urobiť stručne prvotný obraz o knihe Žalmov. Výsledok by mal byť ten, že keď si otvorím knihu Žalmov budem sa vedieť v nej o niečo lepšie zorientovať.

Všeobecný úvod

Kniha Žalmov má z celej Biblie najviac kapitol. Prečo sa táto kniha volá Žalmy? Môžeme povedať: Preto, lebo sú v nej *žalmy*. V knihe Žalmov sú žalmy. A čo znamená slovo *žalm*? Je to pieseň. Presnejšie povedané: *žalmy sú piesne spievané za sprievodu hry na strunovom nástroji*. Toto je definícia žalmu. Knihu žalmov tvorí stopäťdesiat piesní spievaných za sprievodu hry na strunovom hudobnom nástroji. Je to spevník, inšpirovaný spevník.

Pre koho bol tento inšpirovaný spevník daný? Je zrejme, že bol daný pre izraelský ľud, ktorých Bohom bol Hospodin, s ktorým vstúpili do zvláštnej zmluvy. On ich nazval svojím ľudom a oni sa zaviazali milovať ho, uctievať a žiť pre neho. Primárne bol daný pre nich. Ale v Božom úmysle bol daný pre Cirkev (Kol 3:16, 1. Kor 14:15, Ef 5:19, Jak 5:13). Keďže žalmy ostávajú Pánom inšpirovaný spevník pre Pánov ľud i dnes, mnohé zbory po svete postavili svoje uctievanie podľa vzoru tohto spevníka. Svoje spevníky obsahovo naplnili a usporiadali tak, aby odzrkadľovali obsahovo i tematicky knihu Žalmov.

My žalmy doslovne tak, ako sú v Písme preložené, v zhromaždení nespievame, ale skôr čítame. (Spievame ich prebásnené verzie). Neznali by pre nás ako pieseň. Prečo? Pretože žalmy sú preložené z hebrejčiny a pri preklade sa rým, metrika a ďalšie znaky piesne, ktoré sú potrebné k tomu, aby žalm znel ako pieseň neľahko prenášajú. Keby sme však knihu Žalmov čítali v hebrejskom jazyku, zistíme, že je odlišná napríklad v čítaní poetického jazyka, napríklad od historického záznamu v knihe Genesis.

Ale keby sme zcestovali do Izraela tohto času, tak zistíme, že sa v synagógach, v chráme, či v rodinách spievajú žalmy. Niektoré žalmy sa spievajú pri príležitosti štátnych sviatkov, iné pri pravidelnom putovaní do Jeruzalema. Niektoré sú spievané pri zvláštnych národných alebo náboženských sviatkoch, napríklad na *sviatok stánkov, Veľkú noc* (113-118), iné patria zvlášť na *sobotný deň* (92:1).

Usporiadanie žalmov a ich autorstvo

Ako sa orientujeme v knihe Žalmov? To je otázka na ich usporiadanie. Keď sa pozeráme do knihy Žalmov prvýkrát, môže sa nám zdať ako mix všetkého.

Pravdou však je, že poradie žalmov nie je náhodné. Ich usporiadanie do piatich kníh berieme za inšpirované. Svätý Duch ich dal uložiť usporiadaným spôsobom za nejakým cieľom a účelom.

Tento spevník vznikol veľmi podobne, ako vznikajú naše dnešné spevníky. To znamená, že nejaké piesne sú prevzaté z minulosti, nejaké vznikli teraz a nejaké pribudnú v budúcnosti. Takto to bolo aj s knihou Žalmov v čase Dávida. Nevieme celkom presne, kedy ktorý žalm vznikol a kto ho zložil. S určitosťou však vieme, že hlavný autor knihy Žalmov je Svätý Duch. Vieme, že je to inšpirovaná kniha a že On si použil pisateľov, ktorí napísali neomylné to, čo On chcel a len to, čo chcel On sám. Vieme napríklad, že za kráľa Dávida ešte nemali stopäťdesiat žalmov tak, ako ich poznáme dnes. Ktoré žalmy tam chýbali? Boli to napríklad žalmy Šalamúnove.

Jeden z prvých žalmov je Mojžišov – Žalm 90. Ktorý je z posledných? Je to Žalm 137: „*Pri riekach Babylna, tam sme sedávali i plakali, keď sme sa rozpomínali na Sion*“ (verš 1). Obsahovo je situovaný do doby babylonského zajatia. Väčšina žalmov pochádza od Dávida. Uvádza sa, že je autorom asi 73 žalmov. Pravdepodobne dva žalmy pochádzajú od Šalamúna. Po jednom žalme je od Hémana (Žalm 88), Étana (89) a Mojžiša (90).

Jeden z autorov bol aj Afas. Jeho žalmov je 12 a sú usporiadané od žalmu 73 po žalm 83 plus žalm 50. Ako autorov máme ďalej uvedených Kórachovcov (11 žalmov). Boli to Levít, synovia Kóracha, ale ušetrení potomkovia tých, ktorí sa nepridali k vzbure svojho otca. Potom viedli uctievanie a ich žalmy sú zväčša

určené pre chrámové uctievanie. Sú to žalmy od štyridsaťdva po štyridsaťdeväť, osemdesiatštyri a osemdesiatpäť, osemdesiatsedem a osemdesiatosem.

Pri niektorých žalmoch máme vyznačené autorstvo, pri iných nie. Niekedy autorstvo označuje Nová zmluva (napríklad Peter v Skutkoch, Sk 4:25) tým, že odkazuje na autora: *ako povedal Dávid* a preto vieme, že autorom druhého žalmu je Dávid. Autorstvo viacerých žalmov však ostáva neznáme.

O čom sú žalmy?

Ich účelom bolo, aby pomohli Božiemu ľudu prichádzať pred Pána a uctievať ho z pozície, v ktorej boli, teda sú písané z pozícií ľudí, ktorí očakávajú príchod Spasiteľa. Nie sú celkovo písané z pozície novozmluvnej doby, v ktorej Kristus už prišiel – teda z perspektívy naplnenia sľubu.

Niektoré žalmy sú plné Krista a sú celé o Kristovi hneď na prvý pohľad. Sú písané jasným tónom očakávania, napríklad Žalm 2. To znamená, že keď čítame žalmy, pamätajme a očakávajme, že v nich bude veľa o Kristovi. Kniha Žalmov nie je nejaká stará kniha, ktorá je odtrhnutá od života a nášho spasenia v Pánovi Ježišovi. Je to kniha, ktorá Božiemu ľudu reálne pomáhala a pomáha aj dnes. O tom svedčí aj fakt, ako rýchlo sa ujala aj v novozákonnej cirkvi.

Aké žalmy máme v Žalmoch?

Okrem vyslovene Kristocentrických žalmov sú tu aj ďalšie žalmy, ktoré opisujú Božie jednanie s izraelským ľuďom. Iné pripomínajú Božie predívne skutky, hlavne tie oslavné. Iné sú žalmy pokánia a prosia o Božie obnovenie.

Iné žalmy opisujú historické udalosti a Božiemu ľudu sú na povzbudenie. Nájde-me tu žalmy, ktoré sa vyslovene týkajú chvály a uctievania, a ktoré vyučujú ako chváliť, ako uctievať: „*Spievajte Bohu novú pieseň, predivné veci učinil, jeho pravica zvíťazila*“. Tento typ žalmov, hlavne ku koncu knihy, je plný oslavy a vyzdvihuje nielen jeho divy, ktoré učinil, keď vyviedol izraelský ľud z Egypta, ale aj Boží charakter.

Ďalšie žalmy sú osobného charakteru a osobných zápasov. Takými sú najmä Dávidove žalmy. Dávid je často veľmi prenasledovaný a ako výsledok prenasledovania vznikajú žalmy, v ktorých na začiatku vyjadruje svoj strach a obavy z nepriateľov – je posilnený v Bohu, následne vyjadruje svoju chválu Bohu a ďakuje za vyslobodenie. Keď mi je ťažko, otvorím si práve tieto žalmy. Vidím ako Boh jednal s Dávidom. Ako Dávid mnoho trpel, mnoho znášal a predsa volal na Pána a On ho vypočul.

Ďalšiu skupinu tvoria žalmy kajúce. Ten, ktorý píše takýto žalm, uvedomuje si svoj hriech. Nielen Žalm 51, v ktorom Dávid vyznáva svoj hriech, ale aj mnohé ďalšie žalmy sú také, ktoré nás privádzajú k pravému pokániu. Dívajme sa na žalmy ako na niečo, čím nám Pán chce pomôcť. Tieto žalmy vedú k porozumeniu, čo je hriech a pomáhajú vyjadriť skutočné pokánie. Učia nás princípy, ako žiť kresťanský život. Ceremoniálnu zložku však potrebujeme vidieť naplnenú v Kristovi a preto ju treba odfiltrovať z nášho činenia. Tá skončila príchodom Krista. To znamená, keď máme napísané: *priviažte slávnostné obete na rohy oltára* (Žalm 118:27) tak túto ceremoniálnu zložku nechápeme tak, že pôjdeme obetovať obete, ale tak, že žalm ukazuje na Krista, pretože Žalm 118

je plný Krista. Je to Kristocentrický žalm a hovorí: *kameň, ktorý zavrhli staviteľia, stal sa uholným kameňom*. Hovorí o Kristovom vyslobodení a počuť v ňom plesanie Jeho ľudu zo spasenia.

Ďalšie, čo by sme si v knihe Žalmov mali všimnúť, je to, že v nej nájdeme celú teológiu. Všetky možné doktríny sú v nej spomenuté.

Knihu žalmov môžeme prirodzene rozdeliť na päť častí – na päť kníh. Poznáme to tak, že každá z nich končí žehnaním: *Nech je požehnaný Hospodin, Boh Izraelov*. Pozrite si vždy verš, ktorý je pred začiatkom ďalšej knihy a zistíte to (41:14, 72:18-20, 89:53, 106:48). Znamená to, že očividne je zámer rozdeliť Knihu žalmov na päť častí, na päť kníh.

Ktorý žalm je najkratší? Žalm 117 je najkratší. Ktorý je najdlhší? Je to Žalm 119.

O čom je Žalm 119? Jeho témou je Božie slovo. V tomto žalme sa hovorí o ustanoveniach, súdoch, nariadeniach – a všetko toto sú iné výrazy, synonymá, pre Božie slovo. Má svoju štruktúru. Je zložený z viacerých častí, ktoré začínajú na písmená hebrejskej abecedy a každá dáva liek na určitú situáciu. Keď mi bude ťažko, budem mať problémy, otvorím Žalm 119, pretože niekde tam v ňom nájdem liek na svoj problém.

Niekedy sme v čítaní veľmi rýchli. Prefrčíme cez žalm ako víchor a ani nevieme, čo sme čítali, ale mali by sme vedieť, že žalmy sú o mne a mnohých mojich životných situáciách. Napríklad Žalm 119 je plný právd a praktického vyučovania do nášho života. Problém je, že málokedy si to všimame a preto povzbudzujem: čítajme pozorne a študujme knihu Žalmov.

Pastoračné volanie zo Žalmu 77

Náčelníkovi speváckeho zboru. Na nápev Jedutúnov. Azafov. Žalm.
Môj hlas sa nesie k Bohu, a kričím; volám hlasom k Bohu a prosím, žeby ma počul
 Žalm 77:1-2

V starozmluvnej dobe by sme stretli v Jeruzalemskom chráme na bohoslužbách mužov ako Azafa s potomkami či Kórachových potomkov. Patrili medzi Levítov oddelených Bohom k tomu, aby viedli bohoslužbu – spev a hru na hudobný nástroj.

Verní Izraelci navštevovali Jeruzalemský chrám aspoň trikrát ročne. Piesne (žalmy), ktoré počúvali, boli pre nich vyučovaním Božích ciest, historických skutočností, Božích zásahov (pomoci) a poslucháčom mali vštepiť hlboké doktrínálne pravdy, ale rovnako povzniesť ich srdcia a tak sa duchovne pripojiť k uctievaniu. Každý zo Žalmov, ktorý sa v chráme spieval, je schopný priniesť veľké pravdy o Bohu a Azafovci aj Koráchovci ich poznali. Aj dnes po rokoch čerpáme z nich úžitok. Žalmy aj dnes, tak ako v minulosti, vyučujú dôležité lekcie. Prečo aj dnes? Pretože sú inšpirované. Boh ich vydýchol Svätým Duchom, aby navždy zostali pre uctievanie a poučenie jeho ľudu. S touto dôverou pristupujeme k celej knihe Žalmov a teraz, v tomto článku, aj k Žalmu 77.

Levíta Azaf a jeho potomkovia, sú z Áronovského rodu. Azaf, ako prvý z dobre známej rodiny Azafovcov hral na cimbale, neskôr viedol spev a skladal žalmy. Jeho potomkovia ďalej v tom pokračovali. Azafovi je pripísané autorstvo Žalmu 77.

Žalm 77 je veľmi praktický. Hovorí do našich životov a vyjadruje potrebu každého z nás: „*Môj hlas sa nesie k Bohu, a kričím; volám hlasom k Bohu a prosím, žeby ma počul. V deň svojho súženia hľadám Pána; v noci sa vystiera moja ruka po ňom bez ustania; moja duša sa nechce dať potešiť. Rozpomínam sa na Boha a úpiem; rozmýšľam, a môj duch nyje. Sélah. Držíš viečka mojich očí, aby som neusnul. Som taký zbitý, že nemôžem hovoriť. Myslím na dni od dávna, na roky minulých vekov. Rozpomínam sa na svoje spevy pri hudbe v noci. Rozmýšľam vo svojom srdci, a môj duch skúma“ (77:2-7).*

Žalmista sa nachádza v ťažkej situácii a volá k Bohu. Nachádza sa v súžení a skúma. Poznáme to! Keď je nám ťažko, naša ruka sa vystiera k Bohu. Čo robí človek, a teraz konkrétne žalmista, v takejto situácii? Rozmýšľa o Bohu. Rozpomína sa spätne na veci, ktoré Boh v jeho živote a v živote jeho predkov, urobil. Spomína na časy, keď bol veselý, keď celú noc oslavoval Boha. Teraz o tom vo svojom srdci rozmýšľa a jeho duch skúma (verš 7). Kladiet si otázky o veciach, ktoré ho znepokojujú. Jeho otázky sú zapísané od verša 6 po verš 10. Je ich šesť:

Prvá otázka: Či naozaj Pán zavrhneme naveky? Dokáže Pán zavrhnúť naveky?

Niekedy, keď nevnímame Božiu blízkosť, rozpomíname sa na minulosť, na časy, keď tomu bolo inak. Vieme to veľmi dobre a kladieme si otázky: Je toto môj konečný stav? Bude so mnou

takto až na veky? Neobnoví ma už viacej Pán?

Druhá otázka: Či už viacej nepreukáže dobrotivosť?

Tretia otázka: Či už je navždy koniec Jeho milosti?

Štvrtá otázka: Prestalo slovo? Prestalo platiť slovo z pokolenia na pokolenie?

Toto sú pocity človeka, keď je v ťažkom súžení a keď porovnáva, čo bolo a čo je teraz. „Či prestalo slovo na pokolenie a pokolenie?“. Slovom sa tu pravdepodobne myslí sľub. To znamená: Boh dal sľuby, a tak veci by mali byť inak.

Piatá otázka: Či sa len silný Boh zabudol zľutovávať? Zabudol Boh na mňa, že kde sa nachádzam? Už niet zľutovania?

Šiesta otázka: Či zavrel v hneve svoje milosrdenstvo?

Toto sú otázky, ktoré tohto muža napádajú. Inými slovami, môže sa stať, že ťa, keď rozjímaš nad svojim životom, napadnú otázky: Kde sú časy, keď som prvýkrát stretol Pána? Kde sú časy, keď som videl mnohú Jeho dobrotu tak, ako ju už dnes nevidím?

Zdá sa, že je to čas, v ktorom sa nachádza Azaf a mnohí, ktorí prichádzajú do Jeruzalema a rozmyšľajú: Kde je Boh vzhľadom na náš národ? Kde je Boh vzhľadom na našu cirkev? Kde Boh vzhľadom na náš zbor? Boli časy osvieženia, boli časy, keď sme prežívali prebudenie, keď sme s radosťou slúžili Pánovi, keď sme s radosťou uctievali. Kde sú tie časy? Kde sa to všetko podelo? Sužuje nás to tak, ako keby sme sa nevedeli z tohto stavu dostať. Voláme na Pána, lebo vidíme, že veci nie sú také, ako by mali byť.

Odpoveď na všetky tieto otázky nachádzame ďalej od jedenásteho verša: „*A povedal som: To je moja nemoc. Ale zmeniť to môže pravica Najvyššieho.*“ Tu je písané o nádeji: *zmeniť to môže pravica Najvyššieho.* To, čo je veľmi osožné urobiť v tej situácii, je uvedené vo verši dvanást: „*Rozpomínať sa budem na skutky Hospodinove. Istotne sa budem rozpomínať na tvoje zázraky, ktoré si činil od dávna.*“ Prečo? Pretože toto je skutočný podklad pre vieru – otočiť sa naspäť k Pánovi a volať: Urob to, čo si urobil v minulosti, pretože Ty moju situáciu môžeš zmeniť. Obvykle, keď sme v neutešenom, zlom stave, veľmi hľadáme do seba a myslíme si: Nie je v mojich silách to zmeniť, ale čo hovorí text Žalmu 77?: „*Rozpomínať sa budem na skutky Hospodinove. Istotne sa budem rozpomínať na tvoje zázraky, ktoré si urobil od dávna. Premýšľam o každom tvojom skutku, a budem uvažovať o všetkých твоjich činoch.*“

Ostaneš v takejto situácii v pasivite? Nie! To, k čomu vedie Azaf a Azafovci uctievačov, je: Spomínaj, čo Boh urobil pri Červenom mori! Spomínaj, čo urobil v tejto krajine, ako nám ju zázračne dal! Spomínaj, ako porazil tábor Asýrčanov! Spomínaj, spomínaj, spomínaj na to, čo Boh všetko robil! Spomínaj, ako ťa živote už vyslobodil z mnohých súžení! Spomínaj, spomínaj...!

Niekedy máme krátku pamäť. To je náš problém. Ako keby sme zabudli na to, ako dobre nám urobil Pán v minulosti. Preto z Jeho minulého konania (činov) neberieme povzbudenie. Ale on vraví: „*Rozpomínať sa budem.*“ To, čo je tu napísané, je riešením pre nás: Začni sa rozpomínať! Sadni si a rozpomínaj,

čo pre teba Boh urobil! Povedz si: Čakal som v minulosti, že Boh pri mne urobí takú a takú vec? Nie, nečakal som. A Boh to urobil!

Tým, že budeš rozjímať a rozpomínať sa na veľké veci, ktoré On urobil, tvoja viera sa znovu k Nemu pozdvihne s očakávaním, že to, čo urobil v minulosti, môže zopakovať a urobiť dokonca ešte viac. To je obrovské pozvudenie, ktoré tento Žalm dáva: „*Pre-mýšľam o každom Tvojom skutku*“. Keď si v mizernom stave, dobré odporúčanie je: len tak si vydeliť pol dňa v živote, sadnúť si a začať rozjímať.

Teraz, keď sme povzbudivým textom od jedenásteho verša, aké pravdy nám prichádzajú na myseľ? Sú to verše 14 až 16, a pritom verš 16 je ďalej rozvinutý do veršov 17 až 21. Všimnime si, k akým záverom rozjímaním dochádza Azaf: „*Bože, tvoja cesta je svätá. Kde kto je silným Bohom veľkým, ako je Boh?! Ty si ten silný Boh, ktorý činiš zázraky. Dal si znáť svoju silu medzi národmi. Vykúpil si svoj ľud ramenom, synov Jakobových a Jozefových*“ (verše 14-16).

Čo vidí, keď rozjíma nad Božou prácou? V prvom rade vidí Božie atribúty. To je niečo, čo je veľmi podstatné. Obvykle v živote stratíme pevnosť vtedy, keď stratíme vedomie toho, kto je Boh. A tým, že spomíname na Jeho skutky, pomáha to obnoviť vedomie toho, kto Boh je. Nielen vedomosť o tom, že: *Boh je svätý*, ale vedomie a chvenie: On je svätý. Boh je svätý a Boh môže všetko! Ty si svätý, Ty si Boh, s ktorým mám do

činenia. Kto je *silným* Bohom ako Ty? Kto je tak *veľkým* ako Ty? A rovnako: Ty si ten silný Boh, ktorý činiš zázraky. Dal si znáť svoju silu medzi národmi. Keď nič iné, spomínaj na Jeho *vykúpenie*, keď si bol zachránený. Aká to bola skúsenosť, keď si bol zachránený? Nebol to najväčší div v tvojom živote? Keď ťa vytrhol z kráľovstva tmy? Prekonal a premohol tvoje vlastné srdce, ktoré ťa klamalo a všetky typy zvodov, ktoré ťa držali, aby si bol Jeho naveky.

To, čo potrebujeme v tých svojich zlých časoch, podľa Azafa, urobiť, je:

1. Rozpomenúť sa na minulé veci.
2. Vidieť Božie atribúty, aké sú slávne a posilniť sa v tom.

A ďaleko odísť od otázok ako: Či Pán zavrhne? Samozrejme, že nie! Nezavrhne! Ved' také veľké veci urobil.

Keď si spomenieme, že ma dokázal zachrániť, a keď (už) dokázal ďalšie veľké veci v mojom živote, hneď vidíme všetko okolo a seba v tejto situácii, v inom svetle. A keď príde skleslý a ubolený brat na zhromaždenie s otázkou: „Prestala Božia milosť voči mne?“, čo môžeme, ako dobrý duchovný poradca, urobiť? Zoberieme ho a pomôžeme mu mysliť na minulosť a rozpomenúť sa na veci, ktoré Boh v jeho živote urobil. A to je jedným z riešení, keď chceš duchovne poradiť. Žalmy sú právom nazvané anatómiou ľudskej duše. V nich je naozaj rozobraná celá ľudská duša a všetky možné situácie, ktoré nastávajú.

Nech príde moja pokorná prosba pred tvoju tvár! Vytrhni ma podľa svojej reči!

Žalm 119:170

Aplikácia hermeneutických princípov

A Ezdráš, učený v zákone, stál na vyvýšenom drevenom rečništi, ktoré spravili na tú vec... vyučovali ľud zákonu. A ľud stál na svojom mieste. A čítali z knihy, zo zákona Božieho, zrozumiteľne, vykladajúc zmysel. A tak rozumeli ľudia tomu, čo sa čítalo.

Nehemiáš 8:4-8

Otázku porozumenia skutočného významu Božieho slova treba brať vážne. Keď sme o tejto téme uvažovali v predchádzajúcich článkoch (pozri Solas číslo 6, jar 2010, strana 37, „Dôležitosť vykladania Písma“ a Solas číslo 7, leto 2010, strana 42, „Princípy porozumenia významu Božieho slova“), snažil som sa vysvetliť, prečo je dôležité, aby sme správne narábali s Písmom. Zdôraznili sme si, že porozumieť Božiemu slovu je dôležité, pretože vtedy, keď správne rozumieme významu Božieho slova, moc Božieho slova je uvoľňovaná.

Tretia dôležitá časť v téme *Vyklada-
nie Božieho slova*, ktorá je predmetom tohto článku, je aplikovanie významu Božieho slova do praktického života. Inými slovami: Čo musím veriť a ako musím žiť, ako dôsledok toho, čo hovorí Božie slovo. Je to otázka aplikácie poznaneého do praxe. Je to o tom, ako byť zmenený Božím slovom. Je to zmena myslenia a zmena života.

Prorok Izaiáš povedal tieto slová: Boh pohliadne na toho, kto je chudobného ducha (v zmysle: zbiedeného, skrúseného ducha), a kto sa trasie pri mojom slove. Trasenie sa pri Božom slove – je to cítenie moci Božieho slova, je to rešpekt voči Božiemu slovu a znamená mať pokorný a poslušný postoj k Božiemu slovu. Musíme si položiť otázku: Trasiem sa pri Božom slove? Berieme ho tak vážne, že nás slovo hlboko zasahuje? A toto je a o tomto je práve otázka aplikácie.

Dovoľte mi predstaviť predmet hermeneutika trochu iným spôsobom. Uvedieme príklady z Písma, ktoré v našej

mysli vyvolávajú otázky: Ako tento text aplikovať dnes? Existujú verše, ktorých význam je jasný, ale otázka znie: Ako aplikovať tieto verše dnes, v dnešnej dobe?

Prvý príklad: „*A ktokoľvek z domu Izraelovho alebo i z pohostínov, kto pohostíni medzi nimi, kto by jedol nejakú krv, proti takej duši, ktorá by jedla krv, obrátim svoju tvár a vytnem ju sprostred jej ľudu*“ (3. Mojžišova 17:10). Niektorí ľudia majú veľmi jednoduchú odpoveď na aplikáciu tohto textu. Povedia: Je hriechne jesť krv! Iní ľudia zase interpretujú tento text veľmi odlišne. Otázka pre nás: Ako aplikovať tento text? Nejdeme odpovedať na túto otázku. Predkladám ju len preto, aby sme si uvedomili, prečo je predmet aplikácie dôležitý a pripravili sa na myslenie, že potrebujeme poznať princípy aplikácie na rozličné texty Biblie. Použitím princípov aplikácie môžeme potom porozumieť, ako aplikovať príslušný text do života dnes.

Ďalší príklad: „*To vám prikazujem, aby ste sa milovali navzájom*“ (Ján

15:17). Zdá sa, že verš je veľmi jasný, zrozumiteľný. Niektorí ľudia povedia: Posolstvo kresťanstva je láska a znamená to, že nebudeme nikdy nikoho kritizovať. Nikdy nepoviem, že niečo je zlé, pretože posolstvo kresťanstva je láska. To je falošné chápanie tohto textu.

Ďalší príklad je zo Skutkov apoštolov. „*A toho množstva uverivších bolo jedno srdce a jedna duša, a ani jeden z nich nehovoril o ničom z toho, čo mal, že je to jeho vlastné, ale mali všetko spoločné*“ (Skutky 4:32). Je to tak aj dnes, takto máme žiť? Nemáme nič vlastniť, ale všetko zdieľať s inými? Alebo: „*A o tom, čo sa zabíja a obetuje modlám, vieme, že máme všetci známosť*“ (1. Korintským 8:1). Poznáte niekoho, kto obetuje jedlo modlám? Ak nie, znamená to potom, že tento text dnes nemá čo povedať? Nie, tento text má čo povedať aj dnes. Význam je jasný, ale potrebujeme porozumieť, ako aplikovať tento text do našej doby.

Mohli by sme uviesť aj ďalšie príklady. Preto predmet aplikácie Písma je dôležitý predmet, lebo má do činenia so životom cirkvi, má do činenia s kresťanským životom, má činenia s tým, že robíme zvesť evanjelia relevantnú pre neveriacich. Ako ukážeme ľuďom, že Biblia je živé a mocné slovo? To, čo potrebujeme, je istý súbor princípov, ktoré nám pomôžu porozumieť významu a správnej aplikácii textov v dnešnej dobe. Uvedieme nejaký počet princípov, o ktorých môžeme popremýšľať.

Prvý princíp: Neignoruj text!

Keď prídeme k náročným textom v Biblii, s ktorými zápasíme o porozumenie ich významu alebo ich aplikácii, je

veľkým pokušením ignorovať ich. Máme snahu správať sa tak, ako keby tie texty tam vôbec neboli. Čítať Leviticus a čítať, že Boží ľud nesmie jesť krv, a potom žiť naše životy, ako keby toho textu tam nebolo kvôli tomu, že nerozumieme jeho významu pre nás – takto nemôžeme narábať s Bibliou. Musíme zobrať celé Písma od Genezis po Zjavenie a celé Písma brať vážne. Vidíme to z veršov Lukáš 24:25-27 a 2. Timoteovi 3:16. Hovoria, že každé Písmo, alebo všetko Písmo, je užitočné. Tiež z Rímskym 15:4 spolu s 1. Korintským 10:6, v ktorých Pavol hovorí o veciach, ktoré boli napísané v starozmluvných Písmach. A Pán Ježiš často hovoril: Je napísané. Vidíme, že nemôžeme a nesmieme ignorovať nijaký text v Písmach. Ak prídete k miestu v texte a zistíte, že je pre vás náročný z hľadiska porozumenia jeho významu, urobte si poznámku.

Druhý princíp: Text nemôže znamenať to, čo nikdy nemohol znamenať pre jeho autora!

Inými slovami – nesmieme zmeniť význam Písma, aby sme si ich napasovali na/pre seba. Pamätajme, že Boh niečo mienil povedať a to aj povedal! Toto Jeho mienenie sa nezmenilo, preto nemeníme význam textu, zmysel textu alebo úmysel, aby sme si ho napasovali pre seba.

Nájdu sa ľudia, ktorí menia význam textu, aby podporili svoje vlastné názory na to, čo oni chcú, aby Písmo povedalo. Aby si podporili svoje vlastné názory na aplikáciu Písma na dnešok. Takže význam sa oproti minulosti nemení. Ale je možné, že aplikácia textu môže byť relevantná pre viac ako jednu situáciu

v živote. Potrebujeme vedieť, že význam textu a aplikácia textu sú dve rozličné veci. Aplikácia je o tom, čo text znamená pre mňa dnes. Možno nie je ľahké dostať tieto myšlienky do mysle, ale je dôležité pokúsiť sa tomu porozumieť.

Tretí princíp: Ak situácia v Božom Slove je porovnateľná s našou situáciou dnes, potom aplikácia pre nás dnes je tá istá, ako bola vtedy.

Toto najlepšie vysvetlíme na nejakom príklade. Aké je najväčšie posolstvo, ktoré má Biblia? Je to posolstvo evanjelia o spasení. Biblia hovorí o hriešnikoch, ktorí potrebujú byť zachránení. Hovorí o hriešnikoch v Izraeli v 1. storočí a hovorí o tom, ako oni môžu byť zachránení. V Európe 21. storočia sú hriešnici, ktorí potrebujú byť zachránení. Muž alebo žena, potrebuješ byť zachránený. Ježiš Kristus je Záchranca. Takže princíp je: životná situácia je tá istá dnes, ako bola predtým, preto v tomto aplikácia Božieho slova dnes je tá istá ako bola vtedy. Význam evanjelia je ten istý dnes, ako bol pred 2000 rokmi a aj aplikácia významu evanjelia je presne tá istá dnes, ako bola vtedy.

Štvrtý princíp: Buď veľmi opatrný, aby si neaplikoval text v situácii, pre ktorú nebol určený, a tým menil jeho pôvodný úmysel.

Najlepšie bude vysvetliť princíp na príklade. Zoberieme si verše z textu Evanjelia podľa Matúša, ktorý je známy ako *Kázeň na vrchu*: „*Blahoslavení, ktorí lačneju a žíznia po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení. Blahoslavení milosrdní, lebo oni dôjdu milosrdenstva*“ (Matúš 5:6-7). Niektorí ľudia hovoria, že učenie toho posolstva je, že ak žiješ to, čo je tam

napísané, tak sa týmto spôsobom staneš kresťanom. Ale to znamená „potiahnuť“ posolstvo textu do inej situácie, dať mu iný význam. Kázeň na vrchu neučí ľudí ako sa stať kresťanmi. Kázeň na vrchu učí kresťanov, ako majú žiť ako kresťania a ukazuje ľuďom, ktorí nie sú kresťania, že štandard Božej spravodlivosti pre nás je príliš vysoký, aby sme ho dosiahli. Text potrebujeme čítať v jeho kontexte, aby sme sa dozvedeli/dostali jeho skutočný význam. Keď neveriaci čítajú kázeň na vrchu, otázka, ktorú by si mali položiť, je: Keďže nemôžem dosiahnuť tento štandard spravodlivosti, o ktorom sa tu píše, ako potom mám byť spasený? A to ich nasmeruje k Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý napĺňa kázeň na vrchu.

Piaty princíp: Pozri sa na princípy, ktoré Biblia učí a ktoré nie sú závislé na kultúre alebo histórii. Niektoré Božie príkazy stoja tak isto dnes ako kedykoľvek predtým. Biblia učí lekcie o Bohu alebo o ľudských bytostiach, ktoré sú nemenné, trvajú navždy. Sú to princípy života, ktoré v žiadnom prípade nijako nezávisia na kultúre alebo histórii. Napríklad Desiat' prikázaní. Premýšľajme nad nimi. V nich máme Božiu vôľu vyjadrenú pre ľudstvo. Nemôžeme povedať, že slová v nich povedané starozmluvnému Izraelu nemajú žiaden význam pre dnešok. Ani nemôžeme povedať, že naša doba a kultúra sú dnes odlišné a preto môžeme zmeniť interpretáciu Desiatich prikázaní.

Alebo vezmime si príkaz evanjelia – činiť pokánie a veriť evanjeliu. Toto nie je závislé od histórie ani od kultúry. Tento príkaz evanjelia je daný celému ľudstvu a ľudia hrešia, keď ho nepo-

slúchajú. Božia vôľa je, aby ľudia činili pokánie a verili v Pána Ježiša Krista. Nevera v tomto príkaze a neposlušnosť je hriechom, je hriešna.

V Biblii sú príkazy, ktoré sú nezávislé od kultúry alebo histórie. Ale sú iné časti Biblie, kde sú uvedené príkazy alebo príklady toho, čo robili prví kresťania. Napríklad v ranej cirkvi sa kresťania zdieľali navzájom so všetkým, čo mali. Predávali svoje majetky, aby dali núdzným a mali všetko spoločné. Kladieme si otázku: Máme toto robiť aj dnes? To nás privádza k šiestemu princípu.

Šiesty princíp: Pozri sa na kultúrnu relatívnosť v princípoch a príkazoch Písma.

Najjednoduchší spôsob, ako to ukázať, bude príklad z prvého listu Korintským: „*Pozdravujú vás všetci bratia. Pozdravte sa navzájom svätým bozkom*“ (1. Korintským 15:20). Čo týmto Pavol hovorí kresťanom? Prvá vec, ktorú hovorí, je, pozdravte jedni druhých. Inými slovami: keď stretnete tú druhú osobu, tešte sa z toho. Ale pozdrav dotyčnú osobu takým spôsobom, aby ona vedela, že ti je radosťou ju vidieť a stretnúť. Pozdrav ju takým spôsobom, aby ona vedela, že ju máš rád kresťanskou láskou, teda pozdrav ju so svätosťou.

Takže pozdravte jedni druhých svätým bozkom. V kultúre toho dňa bozk bol akceptovaný pozdrav, takže kresťania použili kultúrny výraz kresťanským spôsobom, zdravili svojich bratov a sestry svätým bozkom. Aký je v tomto princíp? Princíp je bratská kresťanská láska a jej prejav pri stretnutí závisí od kultúry, v ktorej žijeme.

Iný príklad: Niektorí ľudia hovoria, že v modernej spoločnosti je kultúrne prijateľné pre dvoch mužov alebo dve ženy žiť tak, ako keby boli manželia. A hovoria, že v kultúre spoločnosti v období napísania Biblie to akceptovateľné nebolo a práve pre tento kultúrny zvyk je v Biblii napísané, že sa to nesmie robiť. Týmto a takto sa snažia relativizovať Božie inštrukcie a odmietnuť Boží plán pre manželstvo. Otázka homosexuality ale nie je otázka kultúrnej relatívnosti! Boží plán pre manželstvo je zakorenený v príbehu o stvorení a je daný pre celé ľudstvo raz a navždy. S kultúrnymi argumentmi potrebujeme narábať opatrne.

Siedmy princíp: Zvažujte otázku spojitosti a nespojitosti.

Aj tento princíp vysvetlíme na príklade. V Starej zmluve je mnoho prikázaní, ktoré sú dané ohľadom kňazov a obetí. Ako tieto príkazy aplikujeme dnes? Nepotrebujeme kňazov, ktorí obeť zvieratá, pretože Ježiš Kristus jednou obeťou naplnil všetky požiadavky obetného systému. Toto je diskontinuita alebo nespojitosť. Ale to neznamená, že niet sa čo naučiť z inštrukcií o obetnom systéme. Inštrukcie o obetiach a o kňazoch nás učia lekcie o Božej ceste spasenia. Keď sa učíme lekcie o obetiach zo starozmluvných textov, aplikujeme učenie Starej zmluvy do dnešných dní. A to je kontinuita.

Nechcem predstierať, že je ľahké nájsť odpovede na všetky otázky, ktoré sa pred nami vynoria, ale alternatíva myslenia o týchto veciach je, ignorovať text alebo aplikovať ho nesprávne. Ani jedno z nich nie je správne. To znamená, musíme byť pripravení používať naše

mysle a vynakladať úsilie porozumieť Božiemu slovu.

Pri čítaní Biblie si môžete klásť otázky, ktoré vám pomôžu aplikovať čítaný text do života. Dovoľte, aby som vám dal maličký povzbudzujúci zoznam takýchto otázok:

Je v tomto texte nejaká doktrína, ktorej mám veriť? Je tu nejaký sľub, ktorý si mám privlastniť? Je tu nejaké požehnanie, z ktorého sa mám tešiť? Je tu príklad, ktorý mám nasledovať? Je v texte uvedené niečo, čo mi pomôže zvíťaziť nad mojím problémom? Je tu uvedený nejaký dôvod, pre ktorý mám chváliť Boha? Je tam nejaký hriech, od ktorého sa mám držať ďaleko? Je tam nejaký príkaz, ktorý mám poslúchnuť? Je tam opísaný nejaký pád, z ktorého sa môžem poučiť? Je tam nejaký princíp, ktorý môžem aplikovať do svojho života? Je tam nejaká lekcia o Bohu alebo o človeku, o Pánovi Ježišovi Kristovi alebo o Svätom Duchu, alebo lekcia o Satanovi? Toto sú priame otázky. Môžu vám pomôcť pri aplikovaní textu.

V téme o aplikovaní textu poviem ešte jednu dôležitú vec. Premýšľajte o životne dôležitej službe Svätého Ducha. Mnoho som hovoril, ako máme použiť naše mysle a aplikovať Písmo do svojich životov. Nebezpečenstvo, ktoré z toho hrozí je v tom, že môže vzniknúť dojem, že všetko závisí na vás a na vašej mysli a môže to vyzeráť tak, ako keď chcete uvariť nejaké jedlo a máte k dispozícii knihu s receptami. A že keď budete krok za krokom dodržiavať postup uvedený v recepte, tak nakoniec uvaríte dobré jedlo. Ale toto nie je prípad, že len nasledovaním súboru inštrukcií o princípoch aplikácie

nakoniec dostanete správne riešenie. Pri tom všetkom nesmieme zabudnúť na službu Svätého Ducha, pretože táto je mnohým spôsobom najdôležitejšia zo všetkého.

Svätým Duchom Boh dal Písma a cez prácu Svätého Ducha nás Boh uschopňuje im aj porozumieť. Pavol hovorí, že bez Svätého Ducha veci v Písme vyzerajú ako bláznovstvo. Povedal, že bez Svätého Ducha ľudia neprijmú Božie slová. Nie je to preto, že Biblia je príliš ťažká na to, aby sa jej porozumelo. Základné posolstvo Biblie je veľmi jednoduché. Hriešnik, čiň pokánie a ver v Pána Ježiša Krista. Problém duchovnej slepoty nie je v tom, že by ľudia tomuto posolstvu nemohli porozumieť. Problémom je v tom, že ľudia posolstvu rozumejú, ale ho nechcú prijať. Problémom je, že ľudia túto pravdu odmietajú. Preto služba Svätého Ducha je dôležitá, nevyhnutná, aby zmenila ľudské mysle a srdcia.

Odvtedy, ako sme sa stali kresťanmi, Duch Svätý prebýva v nás. Bol nám daný, aby bol naším učiteľom, aby nás uvádzal do Božej pravdy. Aby nás urobil múdrymi v Jeho pravde. Aby nám vyjaviť Krista. Aby sme oslávili Krista. On je náš Učiteľ a Biblia je Jeho učebnica. Boží Duch pracuje s Božím slovom a jedna z Jeho služieb je tá, že nám osvetľuje Písmo.

Niektorý povedal, že Svätý Duch nám bol daný nie preto, aby urobil biblické štúdium nepotrebným, ale aby urobil biblické štúdium efektívnym. Nepoviem: Ja už nepotrebujem študovať Bibliu! Lebo Bibliu študovať potrebujeme! Musíme používať naše mysle, náš rozum, musíme naplno zapojiť naše zmysly do štúdia Písma, zápasit' s náročnými pasážami, aby sme po-

rozumeli významu textu. Ale musíme to robiť s modlitbami a v modlitebnom rozporení v závislosti na Svätom Duchu dôverujúc, že On nás privedie k hlbšiemu porozumeniu.

Služba Svätého Ducha nie je len o porozumení. Jeho služba je aj o prijímaní Božieho slova. Prijat' Božie slovo znamená veriť mu a žiť v jeho svetle. Počúvať ho, poslúchať ho, vedieť, že Boh hovorí k tebe a ty to neodmietaš, ale prijímaš a nasleduješ to. Bude nás to stáť modlitbu, prosby a úsilie. Ale nádherná nádej, ktorú máme, je, že Boh vypočuje naše modlitby a vynaložené úsilie bude odmenené tým, že budeme viac poznať Boha. Budeme rásť vo svojom duchovnom poznaní a porozumení

a krok za krokom postupne vnímať moc Božieho slova na premenu svojich životov.

„Kto má moje prikázania a ostríha ich, to je ten, kto ma miluje; a ten, kto mňa miluje, bude milovaný od môjho Otca, i ja ho budem milovať a zjavím mu seba. Na to mu povedal Júdas, nie ten Iškariotský: Pane, čo sa stalo, že máš nám zjaviť seba a nie svetu? Ježiš odpovedal a riekol mu: Keď ma niekto miluje, ten bude ostríhať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať, a prídeme k nemu a urobíme si u neho prístýtok. Kto ma nemiluje, ten neostríha mojich slov. A slovo ktoré čujete, nie je moje slovo, ale toho, ktorý ma poslal, Otcovo“ (Ján 14:21-24).

Martin Leech, Anglicko

Milí čitatelia!

Obraciame sa na Vás s prosbou, aby ste si skontrolovali správnosť Vašej poštovej adresy uvedenej na adresnom štítku. V prípade, že Vaše meno alebo adresa, nie je uvedené úplne správne, prosíme, zašlite redakcii emailom, poštou alebo telefonicky Vašu presnú a správnu poštovú adresu. Pritom (podľa možnosti) uveďte aj štvormiestne číslo, ktoré sa na adresnom štítku nachádza pri Vašom mene. Prosíme Vás tiež, aby ste nám vždy oznámili zmenu poštovej adresy v prípade, ak došlo k akejkoľvek zmene. S touto prosbou sa na Vás obraciame s cieľom zabezpečenia bezproblémového doručovania výtlačkov časopisu *Solás*.

Redakcia časopisu ďakuje ochotným modlitebníkom a darcom za požehnanie, ktorým sa na tejto milosti svojimi modlitbami a finančnými darmi podieľajú. Ďakujeme za Vašu podporu tejto vydavateľskej služby.

V prípade záujmu použite bankové spojenie 2486916455/0200 alebo použite priložený poštový peňažný poukaz.

Ďakujeme.

Solás č. 8, jeseň 2010

Časopis *Solás* vydáva občianske združenie Solás, Smreková 11, 010 07 Žilina 7.

Je evidovaný ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka. Je nepredajný.

Tlač: alfaPRINT s.r.o., alfaprint@alfaprint.sk

Žiadosti o zaradenie do zoznamu odberateľov pošlite na poštovú alebo e-mailovú adresu redakcie.

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posilať na VÚB Žilina,

číslo účtu: 2486916455/0200

Fotografie: Redakcia *Solás*

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda

Adresa redakcie: Redakcia *Solás*, Smreková 11, 010 07 Žilina 7

Tel.: 0948 444 155;

e-mail: redakcia.solas@solas.sk

www.solas.sk

ISSN 1337-883X

SOLA SCRIPTURA
SOLUS CHRISTUS
SOLA GRATIA
SOLA FIDE
SOLI DEO GLORIA

Solas

Daj nám dnes náš každodenný chlieb
a odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame
svojim vinníkom,
a neuvod' nás v pokušenie, ale nás zbav zlého, lebo
tvoje je kráľovstvo i moc i sláva na veky.
Amen.

Jedine Bohu patří sláva

**Časopis Solas je, alebo sa môže stať, aj Vaším časopisom.
Čítajte a rozširujte ho. Prispievajte svojimi článkami, svojím svedectvom.
Podporujte ho modlitebne, podporujte ho finančne.**

www.solas.sk